

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சேன்னை-20.

ஒம்

கடவுள் தனது அன்பளிப்பு

குசேல வெண்பா.

இஃது

நஞ்சாவூர் ஜில்லா விஷ்ணம்பேட்டை
பிரம்மபூர் நாராயணையர் புத்திரரும்,
திருநெல்வேலி ஜில்லா பெண்பாடசாலைகளின்
இன்ஸ்பெக்டர்ஸ் ஆபிஸ் ஷெட்களர்க்குமாகிய,

நா. சேதுராமய்யரால்

இயற்றப்பட்டு,

தச்சகல்லூர் பூர்மத். இலக்குமணப்போற்றிகள்

எழுதிய நான்முகத்துடன்

ஊ

மதுரை,

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையில்,

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சீலக-ஸ்ர ஜவணி மாதம்.

1908.

இதன்விலை அ ரூ 8.

(Copyright Registered.)

உ

ஸ்ரீ.

சமஸ்தத்திலும் சமதிருஷ்டியுடைய

ஸ்ரீ. பாகவதோத்தமாளின்

ஸ்ரீ. பாதாரவிந்தங்களிலே

பக்திபூர்வமாய்

இக்நூல்

சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

விளம்பரம்.

இப்புத்தகமும், வித்வான்-லெ. சண்முகம்பிள்ளை அவர்
களால் இயற்றப்பட்ட “திருவிளையாடற்புராண சங்கிரகமும்”
அடியிற்குறித்த விலைக்கு என்னிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

குசேலவெண்பா பேபர் பரிண்டு அணு 8.

ஷெ காலிகோ அணு 10.

திருவிளையாடற் புராண } அணு 4.
சங்கிரகம்.

தபாற்கூலி பிரத்தியேகம்.

N. SETURAMA AIYAR,

Head clerk, Office of the Sub-Assistant Inspectress of Girls'

Schools, Tinnevely Girls' Range, Palamcottah.

ஸ்ரீ: நூன் முகம்.

இந்நூலானது ஸ்ரீ. குசேலமுனிவரது திவ்ய சரித்திரத்தை விளக்குகின்றது. இச்சரிதம், பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய ஸ்ரீமத் பாகவதம் பத்தாவது ஸ்கந்தம் என்பது என்பத்தொன்று அந்நாயக்களி லுள்ளது.

குறித்த ஸ்ரீ. குசேலமுனிவர், அவந்திரகரத்தில் அவதரித்து, இளமையில் ஸ்ரீ. கிருஷ்ண பரமாத்மாவோடு, ஸ்ரீ. சாந்திப மகாமுனிவர்பால் கல்வி பயின்று, பரஸ்பரம் அன்புற்தம் அன்புற்று வாழ்ந்தபின்னர், ஸ்ரீ. கிருஷ்ணபகவான், துவாரகாநகரத்தில் அரசுசெலுத்துங் காலத்தில், ஸ்ரீ. குசேலமுனிவர் கொடிய வறுமை நோயுற்றும், இரவாப் பெருமையும், மறவா அன்பும் உடையராய் நிகழ்வுழி, அவரது அன்பின் மனைவியின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித், தமக்கு பால சினைகராகிய துவாரகாதிபதிபாற் சென்று, தம்மனைவி அளித்த அவற் பொதியை யளிழ்த்து, அப்பகவானுக்கு அர்ப்பிக்க, அவர் பேரவாவுடன் அதில் ஓர் பிடியைத் தமது அருமைத் திருவாயிற் கொள்ளவே, அவந்தி நகரத்தில், ஸ்ரீ. குசேலமுனிவருக்குச் சகல போக பாக்கியங்களும் தக்ஷணமே உற்பவிக்க, அதனை அக்குசேலமுனிவருக்கு அறிவிக்காமல், அவரை வந்த கோலத்தோடே திரும்பவிடுக்க, அம்முனிவர், அப்பகவானுடைய திருவடிதேரிசனம் பெற்ற பரமானந்தத்

தில் மூழ்கி, அவந்தி நகரம் வந்து, அவண் விளைந்துள்ள சகல செல்வங்களோடும் கண்ணுற்று, ஸ்ரீ. கிருஷ்ணபகவானுடைய பக்தவாற்சல்யத்தை நினைந்துருகி, பன்னாள் வாழ்ந்து, பரம பதம் பெற்றனர் என்பது இப்புண்யகதையின் சுருக்கமாம்.

இக்கதையை விளக்கும் இந்நூலானது, அவந்தி காண்டம், துவரைகாண்டம், வைகுந்த காண்டம் என மூன்றாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவந்திகாண்டத்தில், ஸ்ரீ. குசேல முனிவரது குணத்தின் பெருமையும், தரித்திரத்தின் கொடுமையும், செல்வநிலையாமை, யாக்கைநிலையாமை முதலிய விஷயங்களும், அம்முனிவர் துவாரகையை யடைந்ததும், துவரைகாண்டத்தில், முக்தரிலக்கணம், அன்பினிலக்கணம், பக்தவாற்சல்யம், சாதுசங்கபலன், பழமை முதலிய விஷயங்களுடன், அம்முனிவர் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணபகவானைத் தெரிசித்து, அவருடன் சம்பாஷித்து உபசரிக்கப்பெற்று, அவலளித்து, அதுக்கிரகம் பெற்றுத்திரும்பியதும், வைகுந்த காண்டத்தில், அம்முனிவர் வறுமைநோய் நீங்கி, அளவிலாச் செல்வமுற்று ஸ்ரீ. பகவானுடைய தசாவதார மகிமையை ஸ்துதித்துத் திருவடி நீழலடைந்ததும், விரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இச்சரிதமானது விருத்தப்பாவால் தென்மொழியிற் செய்யப்பட்டிருப்பினும், அதனை யாவரும் எளிதிலுணர்தலருமையாயிருப்பது பற்றி, வெண்பாவால் விளக்கப்பட்டிரு

க்கின்றது. இவ்வெண்பாவானது சொல்லமைதி பொருளமைதி பெற்று, படிப்போர்க்கு இலகுபாதம் தருவதாகின்றது. சிற்சில செய்புள்கள் ஸ்ரீமான் புகழேந்திப் புலவரின் அருமை வாக்கை யொப்ப விளங்குகின்றன. ஆனால் அந்நூல்களில், அக்காலங்களில், வியவஸ்தை யின்றி பிரயோகமாகிய சில இடக்கர் மொழிகள், இந்நூலிற் காணப்படாமை ஓர் விசேடம். அன்றியும், இந்நூலாசிரியர், தமது கல்வித்திறமையைக் காட்டக் கருதாது, பக்தியின் வலிமையால் மட்டுமே, இந்நூலை இயற்றியதாகத் தெரிவதால், இதனை ஓர் அநுக்கிரக கிரந்தமாகவும் கொள்ள இடந்தருகின்றது.

இந்நூலினுக்கு மூலகிரந்தமாகிய ஸ்ரீ. பாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தில் “ பத்ரம் புஷ்பம் பலந்தோயம் யோமே பக்த்யாப்ரயச்சதி, தந்அஹம்பக்த்புபஹருதம் அஸ்ராமிப்ரயதாத்மந:” என்ற சுலோகத்தின் கருத்தினுக்கேற்ப, யாவரேனும் அன்புடன் தங்கள் தகுதிக்கு மிஞ்சாது, இயன்றவளவு ஓர் புண்யகர்மத்தைப் புரிவரேல், அதுவே அனந்தங்கோடியாக மதிக்கப்படுமாதலால், இந்நூலை ஆராய்பவர், வீண் தோற்றமின்றி, அந்தரங்க உண்மையோடு, தமது ஆண்டவனை வழிபடல் வேண்டுமென்பதும், அவ்வழிபாட்டிற்கு மிகுந்த செல்வம் வேண்டற்பாலதன்றென்பதும், அவ்வழிபாடுடையாரை ஆண்டவன் அளவின்றி ஆதரிக்கின்றன நென்பதும்

நான் முகம்.

இந்நூலால் உணர்வதுமட்டு மன்று, சுவத்சித்தமான அநுபவத்தாலும், கண்ணிரக்கடியாகின்றது.

இந்நூலை இயற்றிய ஸ்ரீ. சேதுராமய்யர் அவர்களுக்கு, இந்நூலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னிருந்த பற்பல கஷ்டங்கள், இந்நூலைப் பாடி முடியுமளவில், அருகி நீங்கிவிட்டன வென்பது, உண்மைப் பிரமானமாக வேற்படுகின்றது. ஆதலால், ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைக்கற்றுணர்தல் அவசியமெனத் தோற்றுகின்றது.

இந்நூல், அரசாங்கத்தின் கனம் டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டியார் அவர்கள், ஆங்கிலப்பாடசாலைகளில் கீழ்தரப் பரீட்சைகளுக்குக் குறிப்பிட்டால், மிகுதியும் நன்மை பயக்கும் என்பது உண்மை.

தச்சநல்லூர்.
கிலகஸ் சித்திரைமீ அ.உ. } இலக்குமணப்போற்றிகள்.



சிறப்புப்பாயிரம்.

திருநயம் வித்வான் பிரமபூர்:

மாதிரு பூதய்யர் அவர்கள் இயற்றியவை.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருமருவு மணிமார்பன் திருவடியைத் திரந்தோறுஞ்
சிந்தைசெய்யும், ஒருமறையோ னன்மறையு முணர்ந்தகுசே
லன்சரித முலகில் யாரும், மருமலரி னறுந்தேனை வண்டினம்
போல் விரும்பவெண்பா வாகச் சொன்னான், தருமநிறை
கிருஷ்ணாகர்ச் சேதுரா மையனெனுந் தமிழ்வல் லோனே.

(க)

நேரிசை வெண்பா.

முக்கனியுஞ் சர்க்கரையு மூவா மருந்துமிதற்
கொக்கு மெனப்புலவ ருண்மகிழ்—இக்கவிஞன்
சொற்றா னுளங்சுனிந்து தூய சுகுணனன் றி
மற்றாரிவ் வாறியம்பு வார்.

(உ)

மகுலிபட்டணம் இந்து ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் பிரமபூர்:
திருநயம். சா. முத்துவையர் அவர்கள் பி. ஏ. இயற்றியவை.

நேரிசை வெண்பா.

வின்படுக்குஞ் சோலைத்தேன் வேரிப் பொகுட்டன்னத்
தண்படுக்கைப் பொய்கை ததும்பப்பாய்—பண்படுக்கும்
வின்புர வேதியர்தம் மெய்க்குலத்தி லுற்பவித்த
தண்டமிழ்வா ழின்முகத்தான் சார்ந்து.

(க)

தேசா ரருங்கலைஞன் சேதுரா மய்யன்வசை
 பேசாத வாய்மையினுன் பெட்பிடுனெடு—மாசில்குசே
 லன்கதையை வெண்பாவா னாடி நவின்றிட்டான்
 என்கழறு வன்பெருமை யீங்கு. (உ)

சொல்லழகு மொண்பொருளிற் றேன் றழகுந் தாயவணி
 நல்லழகும் வேறு நவைதவிரும்—பல்லழகும்
 சேரப் புனைந்துரைத்தான செந்தமிழ்வெண் பாவிதனை
 நேரொப்பி லாதபடி நேர்ந்து. (ங)

ஓதக் கடலமுதா லொண்புலவர்க் கூண்விருந்தொன்
 றேதமற வீந்த விசைவன்போல்—நாதமலி
 நற்றமிழி னாலனித்தா னல்விருந்து நாவலர்க்குக்
 கற்றபயன் தானுறுவான் கண்டு. (ச)

பின் காளமேகமெனப் பெயர்பெற்ற அருட்கவி பிரமபுரீ:
 தென்திருப்பேரை: அனந்தகிருஷ்ணையங்காரவர்கள்இயற்றியது.

(கண்ணனுக்கும் இந்நூலிற்கும் சிலேடை.)

நேரிசை வெண்பா.

அங்கங் கருமையா லர்த்தமிகப் பார்ப்பார்க்கே
 இங்கிடலாற் சங்க மெடுக்கையால்—நங்கணனை
 மான வழகாய் வழுத்தினன்கு சேலவெண்பா
 மானகர்வாழ் சேதுரா மன்.

திருநெல்வேலி தெற்குப்புதுத்தெரு கவிராஜ் மகா-ந-ந-புரீ:
நெல்லையப்பப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியவை.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

அருந்துவரை யம்பதியை யரசுபுரிந் தவரைப்பூ தனை
தன் னாவி, அருந்துவரை யம்பதின்ம ராமரமேழ் துளைத்த
வரை யரிக்கா வாகை, அருந்துவரை யம்பதிவேல் சுவறவுய்த்
தார் மாமடியை யவனி யீகை, அருந்துவரை யம்பதின்மர்
கொளாதுபெறப் பதமருளு மன்பி னாரை. (க)

குன்றதான் மழைதடுத்த குழகரைமுன் னாண்டபுக் கொண்
டு மூதூர்ச், சென்றன் பிற் றெரிசித்துத் தியலினை யொடுவறு
மை சேரச் செற்றுத், துன்றவருட் செல்வமொடு தொலை
வில்பொருட் செல்வமுற்ற துயோன் மார்பின், மின்றருமூப்
புரிநூலன் வித்தகக்கு சேலனென ளிளங்கு மேலோன். (உ)

மேதருந் சரிதையினை வெண்பாவாற் பத்திமையின்
விளம்பித் திங்கள், ஆதவனு முளவரையும் புகழ்நடந்தான்
விண்டுபுர மதுமுன் செய்த, மாதவத்தங் கந்தணர்தம் மர
புதித்தான் நாரணவேள் வரத்தில் வந்த, நீதமக வாஞ்சேது
ராமயபா ரதியிந்நீ ணிலத்திற் றானே. (ங)

நேரிசை வெண்பா.

விசேடப் பொருள் விளங்க வித்தகமு மேவக்
குசேலர் சரிதைவெண்பாக் கூறிச்—சசிலக்கோ
விந்தனருள் பெற்றானிம் மேதினியில் விண்டுபுரம்
வந்தசேது ராமமன்ன வன். (ச)

திருவிடை மருதூர் வித்வான். மகா-நா-நா-பூதி-
கோவிந்தசாமிபிள்ளை அவர்கள் இயற்றியவை.

அறுசீரடியாசிரிய விநீதம்.

திருவமிசு மில்லறத்திற் செறிந்தாலும் பெரியர்மனந்
திறம்பா ரென்றோர், உருவமிசு மொழிதனக்கே யுரியதெனப்
பலதிறத்தா னுலகிற் காட்டிக், கருவமிசும் படிக்கடந்த குசேல
முனி சரிதையைவெண் கவியா லீந்த, பருவமிசு மவன்யா
ரே யென்றிடிவிப் பாரீர்யாம் பகரு வேமால். (க)

முத்திருந்துங் கயமிருந்துங் பசுதவிர்க்க முடிசுவதோ
முதியோர் வாழுஞ், சத்திருந்த நாடெனினு மன்னமுணீர் தா
னிலவேற் சரிக்கு வாடோ, சொத்திருந்து மில்லாரே போன்
றிடுவ ரிவையிருந்துஞ் சோறு நீரும், வைத்திருந்தார் பெரு
மைதனை யித்தகைய தெனவுரைக்க வல்லார் யாரே. (உ)

நீர்நாடே யிவையிரண்டும் நெறிமுறையை வைத்திரு
க்குநீனா டாகும், கார்நாடேர் கண்டனுமிந்நீர்நாட்டின் கவி
னதனைக் கண்டே யன்றோ, பார்நாடு மிந்நாடே நாம்பெரிதுங்
கோவில்கொளும் படிய தாமென், றார்நாட்டின் பெருமை
தனை பவனன்றி மற்றவரா லறைய லாமோ. (ங)

நலமணக்குங் காவிரிமா நதிமணக்கு மிந்நாட்டி னடுவ
னாரும், புலமணக்கும் விண்ணீரில் மண்ணீர்க ளெவ்வெனவயும்
போற்று மாறே, தலமணக்கு மறைபுடன்முத் தீவளர்க்கும்
வேதியர்க டலைவ னான, பொலமணக்கு நாரணப்பேர்ப்ப புங்
கவனும் நாகம்மைப் புனிதை யாரும். (ச)

மறைவழியே புரிதவத்தா லவதரித்தோன் மிருதியுரை
வழிதப் பாடோன், கறைவழியார் கண்டனடி கனவினுமே
மறவாதோன் கலைசேர் ஞான, நிறைவழியார் பாரத்வா சத்
தவனார் கோத்திரமும் நெறியோர் தேற, அறைவழியா ரா
பஸ்தம் பப்பெயர்கொள் சூத்திரமு மமையப் பெற்றோன். (௫)

தாரணியின முன்னோனே யாயிடினு முடன்பிறந்தார்
தமினு முன்னோன், சீரணியார் மழநாட்டுப் பெரியசரண் மர
புடைநான் மறைதேர் செல்வன், ஏரணியார் பெண்களுக்
குங் கல்லியருள் செய்தொழில்சே ரெழின்மை யானன், ஆர
ணியார் கண்டனரு ளருந்தமிழின் கடல்கடந்த வறிவனாமால்.

சிரந்தரித்த மால்ராமன் சேதுபுரிந் திடலாலே சேது
ராமத், தரந்தரித்த பெயர்புனைந்தான் மன்பதைகள் பவக்
கடலைத் தணப்பா னெண்ணி, உரந்தரித்த நூற்கரையின்
றுஞற்றுதலானும்பர்களு முவக்கு மாற்றும், பரந்தரித்த மால்
சேது ராமனெனப் பெயர்புனைந்த பாவ லோனே. (௬)

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ. எம். எஸ். ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்
மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ.

மு. பொ. ஈஸ்வர ஸ்ரீத்தியானினை அவர்களை இயற்றியவை.

நேரிகை வெண்பா.

ஐயன் குசேல னருட்சரிதம் வெண்பாவால்
'வையத்தார் கொள்ள வழங்கினன் காண்—செய்யதிரு
மாதூரா மன்போல் மறைநூற் பொருளுணர்ந்த
சோதூரா மன்றான் சிறந்து. (௧)

கலித்துறை.

சொல்லும் பொருளுஞ் சுவையோ டணிபெற வேதொ
டுத்துக், கல்லும் கரையக் கவியிசைத் தான்கரு மாமுசிலாஞ்,
செல்வன் குசேலற் கருள்செய் தியைச்சேது ராமனென்
போன், வெல்லும் பெரும்புகழேந்தி கொலோவிவன் விள்ளு
மினே. (உ)

ஸ்ரீவைகுண்டம் மகா-ரா-ஸ்ரீ.

எஸ். ஞானசிகாமணி முதலியார் அவர்கள் பி. ஏ. இயற்றியது.

எண்சீராடி விருந்தம்.

சிதமணங் கமழ்துளப மாலைச் செல்வன்
சேவடியின் செல்வமே வேண்டி நின்ற
நாதனருட் குசேலன்றன் காணத முன்னோர்
நவ்ன்றவழி விருத்தமென நலிந்தே யன்பின்
சேதுரா மையனின்று செப்பும் வெண்பாத்
தீந்தமிழின் சுவைவடிக்குந் தேனையுண்டேம்
ஓதுபுகழேந்துநள வெண்பாப் புகழேந்
தியென்ன வுரைத்திடுவே முண்மை தானே.

இந்தூலாசிரியரின் இன்னுயிர்நண்பர் பாளை யங்கோட்டை
மகா-ரா-ஸ்ரீ.

அ. வேணுவனலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது.

நேரிசை வெண்பா.

கண்ணனடி யேகருதுங் காசிற் குசேலமுனி
உண்மைச் சரிதமதை யோதினான்—வெண்பா க்
கவியாகச் செய்தான் கவின்கேது ராமன்
செவியாரத் தேக்கிடவே தேர்ந்து.

சுற்றப்ப்பாயிரம்.

௭

இந்நூலாசிரியரின் இன்னுயிர் நண்பரும், திருநெல்வேலி
டிஸ்ட்ரிக்டு கோர்டு பிளீடருமாகிய மகா-ஈ-ஈ-பூ.
சி. பி. சுப்பய்யாபிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ., இயற்றியது.

நேரிசை வெண்பா.

என்னதவஞ் செய்தனரோ விம்மகவைத் தான்பெறவே
மன்னுலகிற் றந்தையென மாண்புடையோர்—நன்னலமாய்
ஒதிடவுஞ் செய்ததுவே யுண்மையுயர் நூனவின்ற
சேதுரா மய்யன் செயல்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	கச	உ	னண்ணெலியுங்	னண்ணெலியுஞ்
௮	கஅ	உ	பொறசிகரங்	பொற்சிகரங்
௯	உஅ	நு	மாதைத்	மாதைக்
௧௦	நுந	ச	ளின்றூண்	ளீன்றூண்
௧௧	நுநு	நு	ளோதார்	ளோதா
௧௩	நுஅ	க	முன்சமைத்துக்	முன்சமைத்துப்
நு௦	நுந	ச	னிவ்வுண்மே	னிவ்வுண்மை
நு௭	௭சு	க	கண்ணனிடம்	கண்ணனிடம்
சுச	நுக	உ	வெப்புறமென்	வெப்புறுமென்
௭உ	கூஅ	உ	வண்ணூனின்	வண்ணூரின்

இந்நூல் அரங்கேற்றிய காலம் இடம்முதலியன.



நேரிசை வேண்பா.

கிலகஞ்சேர் மேடங் கிளரிருபத் தொன்றதனில்
வாலறிவர் முன்சேது ராமய்யன்—சீலமிகும்
*மங்கைநக ரப்பர் மடத்திலரங் கேற்றினனால்
பங்கமில்கு சேலவெண் பா.

* மங்கைநகர் என்றது பாளையங்கோட்டை.

௭-
ஓம்.
கடவுள் துணை.

குசேல வெண்பா.

தெய்வ வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

லிநாயகக் கடவுள்.

பார்புகழும் பத்தர் பரவுங் குசேலனது
சீர்புகழும் காதையைபான் செப்பவே—கார்புகழும்
கைம்மா னமர்ந்த கடவு ளமர்ந்தபுழைக்
கைம்மா முகக்கடவுள் காப்பு. (க)

திருமால்.

அன்பர்க் கெளியவரா யண்டமெலா மேன்மையுற
வன்பர்க்கு மாற்றவராய் வந்துதித்தோன்—துன்பமிகும்
வேழந் தனைக்காத்தோன் மெல்லியலா டன்னோடு
மாழ மமர்ந்தோ னரண். (உ)

தகைநாழந்தி.

வேத சிகைபின் விழுப்பொருளே நால்வர்க்காப்
போதுங் குருவடிகள் போற்றினே—னாதவீணப்
பார்த்த பணிபோற் பறந்ததே யென்னஞ்சம
போர்த்த பழுதார் புரை.

(௩)

சுரர்.

வேதந் தெளித்த வியாசமுனி முன்பொருநா
ளோதி யழைப்ப வுலகெல்லார்—பேதமற
வொன்றாகி யேனென் றுரைக்கவெலா மாஞ்சுகரி
னன்றாகுந் தாண்மலரை நாடு.

(௪)

புரீசங்கராசாரியர்.

தத்துவங்க ணீங்குந் தனியிடத்தே தான்றோன்று
மத்துவித மார்க்க மறைவித்தென்—சித்தமதைத்
தான்கொண்டான் சங்கரா சாரியனா மெங்குரவன்
வான்கொண்ட பேறடைந்தென் வாய்ந்து.

(௫)

அடியார்.

ஈச னடிபரவி யின்புடனே யன்னோன்சீர்
நேசமுடன் கேட்டு நெகிழ்ந்துருகிப்—பாசந்
தணியறுத்த சான்றோர் தமைப்பணியி னென்றும்
வினியறுத்து மேவிடலாம் வீடு.

(௬)

குசேல வேண்பா.

நூற்பயன்.

இம்மையிலே பெச்சுகழு மெய்தியபி னின்பமுட
னம்மையிலே வீடு மடைந்திடுவர்—செம்மையிலே
வாழும் குசேலமுனி வான்சரிதை தான்கேட்டுத்
தாழும் புனிமனிதர் தாம்.

(எ.)

நூல்சேப் காரணம்.

சும்மா விருந்தேனைத் தூயோன் குசேலமுனிப்
பெம்மான் சரிதமதைப் பேசென்றே—யெம்மான்போற்
சண்முகனே சொல்லச் சடலப் பயனென்றே
பண்முகமாப் பாடினனிப் பா.

(அ)

அவையடக்கம்.

எப்பொருர்யார் தானே யியம்பிடினு மெஞ்ஞான் று
மப்பொருளின் மெய்ப்பொருளை யாய்ந்திடுத—விப்புவிபி
லான்றோர் குணமென் றருட்குசே லன்சரிதந்
தோன்றவுரைத் திட்டேன் றுணிந்து.

(க)

ஆகச்செய்யுள் - ௯

ஸ்ரீ

நூல்.

முதலாவது

அவந்தி காண்டம்.

பாருலகம் போற்றப் பரிட்சித்து வேந்தனுமே
சீருலவச் செங்கோல் செலுத்துநாள்—வேருடனே
பந்தந் தனைக்களைந்து பற்றறவே நின் றசுகன்
வந்தணைந்தான் மன்னன் மருங்கு.

(க)

வந்தமுனி பாதம் வணங்கித் தகுமுகமன்
சிந்தை மகிழ்தூங்கச் செப்பியுயர்—புந்திமிகும்
பேரார் குசேலன் பெரும்புகழைத் தான்வினவச்
சீரார் முனியுரைப்பான் தேர்ந்து.

(உ)

காயமளாம் மாடக் கடிநகர மார்கலிசூழ்
தேயத் திலக மெனச்சிறந்தே—துயதோர்
பொன்னு டெனப்பொலியும் பொற்பார் வடமதுரை
நன்னு வலர்வாழ் நகர்.

(ஈ)

அந்நீ ணகர்ப்பாங்க ரந்நலா ஞடியெறி
தந்நீண் மணிக்கலங்க டாமின்னித்—துன்னீ
ளிருண்மாயப் பொன்னுலக மேய்ப்ப விலங்கும்
அருண்மா நகரவந்தி யால்.

(ச)

வாசக் கருங்கூந்தன் மாதரார் நீர்குடைய
விசைங் களப விரைநீர்தான்—தேசமெலாங்
காணாறுப் போந்து கடலி னிடைவிழ்ந்தே
மீனாற்றம் போக்கும் விரைந்து.

(டு)

கோதை மடமாதர் கொண்டணியும் பொற்சிலம்பே
யேத மெனரின் றிரப்பனவாங்—காதையளாம்
நேத்திரமே காதுவன நீணுதலே கோடுவன
காத்திரமே கார்துவன காண்.

(சு)

காயவழி செல்லுங் கதிரவனுந் திங்களுமே
போயகல மாட்டாமற் போந்துபுறம்—நேயமுடன்
றங்குந் திகழ்பொறிகள் சார்ந்த மதிர்கதவ
மங்கு திறக்கமய மாய்ந்து.

(எ)

கண்ணன் கருமேனி காண்பான் குசேலனது
தண்ணன் கமலமலர்த் தாள்பரவத்—திண்கூடலேழ்
வந்தணைந்தாற் போன்றதே மாக முகடுரிஞ்சு
மந்த மதில்கு முகழ்.

(அ)

தோமனைத்துங் காயுந் துறவிகளை யுங்காயுங்
காமனையுங் காயுமொரு கண்ணுதலுங்—காமமுறப்
போகந் தனைவிற்கும் பொன்னனையார் பன்மறுகு
மாக முயர்ந்தோங்கு மால்.

(ஆ)

வந்தவிருந் தூட்டி வருவிருந்துந் தானோம்பி
நந்தலினன் னாவலர்க்கு நல்கியே—சிந்தைகளி
துங்குநூ லாய்பினோர் தொன்மறுகு பொன்னவிர
வாங்காங் கொளிர்வனவே யாம்.

(க0)

மூவுலகு மேவெஃகு மும்மைப் படுபொருளும்
நாவுலவு மின்சொ னயப்பொருளுந்--தேவுலகும்
நாணத் திகழுமே நல்வா ணிபர்வாமும்
மாணமதிப் போங்கு மறுகு.

(க௧)

மருமத் தயில்பாய மாறேற்கும் வன்போர்க்
கருமக் கருங்கழலார் காலின்--பெருமொலிபோய்
மாந்தர்வாழ் மண்ணுலகோ வா னுலகுந் தான்மண்டும்
வேந்தர்வாழ் வீதிபல வே.

(க௨)

ஒருமூன்று தீவளர்க்கு முய்த்துணர்வே தத்தோ
டிருமூன்று நூலோது மென்றும்--வருமூன்று
காலந் தெரிந்துணர்த்தங் காசகன்மா வேதியர்வாழ்
சீலமறு கோங்குஞ் சிறந்து.

(க௩)

வேத முழக்கொலியும் வின்னாண் முரசொலியும்
நாதமிகு மாவணத்தி னண்ணொலியுங்--சூதமளித்
தூட்டு மவரொலியு மொண்கணிகை யாட்டொலியு
மோட்டுமே யோத வொலி.

(க௪)

இம்மா நகரொருசா ரேலங் கழ்சாரற்
கைம்மாக் கரடக் கலுழியுமிழ்--வெம்மாளி
தேய்க்குமுயர் ஞாழலகிற் தேவதா ரம்மலிவா
னேய்க்குமுயர் கானமுள தே.

(க௫)

கானத் தொருசிறையே கானக் குறமகளிர்
மானக் கரியோடு மாறுசெய--வேனக்
குருளை புரப்புநெடுங் கோளரிமாக் குன்றம்
வெருளக் கிடந்ததே விண்

(க௬)

மழைபடியு மம்மா மலைமீதி லென்றுங்
குழைபடியும் மாமுனிவர் கூட்டந்—தழைபடியுந்
தாருவினோ டும்பொலியத் தங்கு முயர்சேரி
மேருவினின் றோங்கும் வியந்து.

(௧௭)

நிலனாறி வானிவந்து நீண்டதரு மேலிக்
குலனாறும் பொறசிகரங் கொண்டு—நலனாறத்
தேமதியந் தோயந்தமரர் சிந்திக்க நின்றதே
தூமதியோர் குன்றத் தொடர்.

(௧௮)

சரியைமுதல் ஞானச் சதுர்விதமும் வேதம்
விரிதருமெய்ந் தூலின் விளக்கும்—பெரியதோர்
போத விசுத்தியுமே பொற்பிற் பொலியுமாற்
சித முனிவரின் சேர்வு.

(௧௯)

தழலோம்பி யைந்தவித்துத் தத்துவந்தோர் ஞான
சிழலோம்பு நீணெறியோர் நித்தங்—கழலோம்ப
நின்ற வரைப்புறத்தோர் நீலமணி வண்ணனருட்
குன்றமென வோங்குங் குணன்.

(௨௦)

குணமேறித் தானதவக் குன்றேறிக் கண்ணன்
மணமேறும் பாதமலர் வாக்கிற்—கணமேற
வேறமனத் தேயிருத்தி யேதப் புரையாறு
மாற மகிழ்ந்தான் வகிந்து.

(௨௧)

சீடர் திறனோக்கிச் செப்புசார் தீபனிடம்
பீடமருந் தெய்வப் பெருமறைக—ளேடவிழ்த்து
முக்குற்ற மோட முழுமுதலாங் கண்ணனுடன்
பக்குவமாய்க் கற்றான் பரிந்து.

(௨௨)

வேதமே தானாய் விளங்கும் பொருடானாய்ப்
போதமே தானாய்ப் பொலியுமொரு—நாதமே
தானாய்த் திகழ்கண்ணன் றன்னுடனே தான்பயில
வானு வருள்பெற்றா னால். (௨௩)

அழுந்துபசித் தீயாற்றி யாக்கைநனி வாடச்
செழுந்தசையும் வற்றித் திகழ்ந்தான்—தொழுந்தகையர்
செய்யா விரதமெலாஞ் செய்து மறைக்குலத்தார்
பொய்யா வொழுக்கம் புகுந்து. (௨௪)

சந்திசெபம் வந்தனைசள் சாற்றுமுகக் காலவழாப்
புந்தியுடன் செய்தொவிரும் புண்ணியவா—னைந்தவியத்
தற்போதந் தானமுவத் தானே பிரமமதா
யற்போத நீக்கு மவன். (௨௫)

மெத்தியபல் கந்தைதுணி மெல்லிழையி னுற்பொல்லம்
பொத்தியதை நல்லுடையாப் பூணுதலா—லெத்திசையுங்
கோதிற் குசேலனைனக் கூறு முயர்நாமந்
தீதறவே பெற்றான் சிறந்து. (௨௬)

மந்திரமா வேதம் மதித்தறியா மாலடியைச்
சிந்தையினி லெஞ்ஞான் றுஞ் சேவித்து—நந்தலிலாப்
பூசனைக ளாற்றிவொன் புண்ணியனா மிம்மறையோன்
வாசனைகொள் பூவான் மகிழ்ந்து. (௨௭)

இன்னதவத் திற்கிணங்க வேற்றதுணை யாமறையோன்
வன்னெடுவேன் மீளி வரகுணனே—முன்னஞ்
சலியாத் தவப்பயனாற் சாருமோர் மாதைத்
கலியாணஞ் செய்தான் கனிந்து. (௨௮)

கர்

குசேல் வேண்பா.

காந்த னுடல்காப்பாள் காதன் மனையென்றே
சாந்த குணமேலோர் சாற்றுமொழி—யேந்தெழிலா
ரிம்பான் செயனோக்கிப் போலு மியைந்தகுண
மம்மா வுடைய ளவள்.

(௨௯)

நாண முதனான்கும் நன்கலமய நானிலத்தின்
மாண மறைக்குலத்தே வந்துதித்தாள்—காணக்கண்
காட்சியெனக் கண்டோர் கனிந்துருகக் கற்பமையும்
மாட்சிதனைப் பூண்டாண் மகிழ்ந்து.

(௩௦)

வருவிருந் தூட்ட மனங்கொள்ளுங் காந்த
னருகிருந் தன்னா னகத்திற்—கருதியதை
யோர்ந்தாற்று முண்மையையே செப்பு மொருவரையு
நேர்ந்தலர்சொற் றாற்றிடா ணின்று.

(௩௧)

கோதின் மகவடையார் கூடுகறி நாததியெனத்
தீதின் மறையெடுத்துச் செப்புதலாற்—கோதைபுடன்
பொன்குலவு மார்பினையே போற்றுகுசே லன்சேர்ந்தான்
நன்குலமே யோங்கத் தழைத்து.

(௩௨)

சேர வுடல்பொருமச் சேனயன முட்குழியப
பார முலைவீங்கிப் பால்சுரப்ப—வேரவீருந்
தோன்று விடைதோன்றத் தோகைசில வாண்டிற் கு
ளினுறண் மகவிருபத் தேழு.

(௩௩)

செல்வமகள் வாழ்வுற்றோர் சிந்திக்க வோர்மகவுங்
கல்விமகள் காந்தன் கருணைசெயான்—செல்வமகார்
பத்தும் பதினேழும் பார்புகழப் பாவித்தான்
கத்துங் கழல்வேந்தே காண்.

(௩௪)

காதலினொடுள்ளக் கருத்தின் பயன்வாய்ப்ப
வேதமிலா நன்மைந்த ரீன்றுரை—மாதவன்றா
ளோதார் ருறுவினைபோ லுற்றுப் பிடித்ததே
தீதார் பிடியென்னுந் தீ. (௩௩)

பல்லினைத்துங் காட்டிப் பலர்நகைக்கக் கைநீட்டிச்
சொல்லினைத்துஞ் சூட்டிமுகச் சோர்வூட்டி—மல்லினைத்தும்
மானமுட னோட மனைகடொறு மெஞ்ஞான்று
மினமுட னேற்பதழி வே. (௩௪)

ஏற்ப திகழ்ச்சியெனு மின்சொற் கடைப்பிடித்து
நோற்ப தனைநோற்கும் நுண்ணறிஞன்—தோற்குமுவாழ்
கானவாய் நீவா ரங் கண்டுறக்கிக் கொண்டுவப்பான்
தேனவா மின்மொழிபாற் சேர்த்து. (௩௫)

சேர்த்தநீ வாரமதைத் தீஞ்சவையிற் றுன்சமைத்துக்
பார்த்ததிதிக் கோர்பாகம் பங்கிட்டுச்—சீர்த்தமனை
தானளிக்கத் தானயின்று தாமோ தரன்பாதந்
தேனளிக்கத் தேக்கடுவான் தேர்ந்து. (௩௬)

இங்ங னிவனிருப்ப ளின்புடையம் மைந்தர்க்கு
மங்ங னடிசில்வாய்க் காற்றாமை—யெங்ஙன்கொல்
கண்டு மனமுடையாள் காந்த னிடமொன்றும்
விண்டு மொழியாள் வெறுத்து. (௩௭)

ஒருமகவுக் கீயுங்கா லோர்மகவெற் கென்னு
மிரும்கவுப் மும்மகவு மேற்கு—மருமகவு
ளொவ்வொன் றழும்புரளு ழுடுமுகம் வாடிடுமே
லெவ்வழுறு தென்செய்வா ளே. (௪௦)

அம்மா வுணவின்றி யாற்றாம லெம்வயிறு
சும்மா கிடந்து துடிக்குதெனத்—தம்மாவி
போகநிற் கின்றாரைப் பூங்கையாற் றுனணைத்துச்
சோகமுறச் சோர்வா டுவண்டு. (சக)

பக்தத்துப் பாலரின்மைப் பக்கணங்கண் டோடிப்போய்
நெக்குருகிக் கண்ணின்றும் நீர்ததும்ப—மிக்கழுதே
யின்னா னிதுவயின்றா னென்வாயு மூறுதலா
லன்னாயிப் போதே யருள். (சஉ)

வேறு மனைச்சிறுவன் வீட்டின்க ணட்டகறிக்
கூறுமுத லானவெலாங் கூறென்றான்—கூறுவகை
யின்னனவென் றன்னவையு மெச்சுவைகொ லீயென்றே
யன்னையுடை யீர்த்தே யழும். (சங)

சட்டிமுதற் பல்கலனுந் தோன்ற வயன்மாத
ரிட்டமுடன் றம்மகவுக் கிட்டாரான்—மட்டகல
வீழ்தாயே யெங்கட்கும் வேண்டுமவை யீயெனக்கண்
வீழ்நீர் பெருக்குதிலம் வீழ்ந்து. (சச)

இவ்வண்ண மொவ்வோ ரிளமகவு மேந்திழைபான்
மைவண்ணக் கண்ணீர் வடிக்குதலுஞ்—செவ்வண்ணக்
கைத்தலத்தாற் றுனணைத்துக் காதலரை யோர்விதத்திற்
சித்தநொந் தாற்றிடுவா டேர்ந்து. (சரு)

பூணூலே பொற்பூணும் பொற்கலையே வற்கலையா
மாணுண் பரிகலமே மாவிலையாம்—வாணைக்கி
யன்பி னளிக்கு மனப்பாலே யாப்பாலா
மின்புதல்வர்க் கெஞ்ஞான்று மே. (சக)

கோடிபொன் னுள்ளார்க்குங் கோதி லொருமதலை
நாடிபவா றோம்ப னனியசிதா—னீடுதையர்
வெவ்விடமாய் வாட்டு மிடியிற்பன் மக்கடமை
யெவ்விதமாய்க் காப்பா ளிவள்.

(௪௭)

வெம்மை மிடிக்கடலில் வீழ்ந்துமனம் புண்ணாயுஞ்
செம்மைமனக் காந்தனிடஞ் செப்பிடா—ளிம்மைதனின்
முன்செய் தவமுடிக்க முன்னிட்டு நிற்குமவ
ளின்செய் சுகுணமென் னே.

(௪௮)

நேர்ந்தமிடிச் சாகரத்தை நீந்துவதெவ் வாறெனவே
யோர்ந்தொருநா ளுன்னி யுளந்துணிந்து—கூர்ந்தமதிக்க
காந்தனடி போற்றிக் கழறிடுவா டன்கருத்தைத்
தீர்தண் மொழியா டெளிந்து.

(௪௯)

பொற்பின் மிடியிலுமே போயேற்ற றாழ்வென்றே
கற்பித்த மூதுரையைக் கைக்கொண்டாய்—நற்புனித
நானதையே யோர்ந்து நலிலுமென்றன் புல்லுரைக
ளானவையே கேட்டருள்க வாய்ந்து.

(௫௦)

மைந்த ரனமின்றி வாடி மிகவருந்திச்
செந்தளிர் மேனி தியங்கினரே—யைந்தவித்தோ
யின்னடிசி லாற்புவிபி லின்னுயிர்தா னிற்குமென
நன்னெறியோர் சொல்வார் நயந்து.

(௫௧)

மன்னு முயிரனைத்தும் வாழ்கநன் தென்றென்றும்
பன்னுமறை தேர்ந்து பகர்த்திடலான்—மன்னவனே
மைந்தர் நனிவாழ்தன் மாண்பன்றோ வென்றுரைத்தா
ளிந்து முகத்தா ளெடுத்து.

(௫௨)

ஆக்கம் படைத்தோ ரருந்தவ ரஃதிலா
ரேக்கமுறு பாவியரா மிவ்வுலகி—னோக்குங்கால்
காந்தனே யென்றோள்சீர்க் கற்புடைய மாதரார்
போந்தேத்த நின்றாள் புலர்ந்து. (௫௩)

வனப்பழிக்கும் வாய்மை நலனழிக்கும் மான
நினைப்பழிக்கும் நெஞ்சஞ் சிதைககும்—வினைப்புகுத்துங்
காதலிகார் தர்க்குட் கலாம்வினக்குங் காசினியில்
வேதனைகள் செப்பு மிடி. (௫௪)

அல்லல் புரிந்தே யழித்தாலுந் தீமிடியி
னல்லவனாங் கூற்றுவனே நானிலத்திற்—சொல்லுங்கால்
கூற்றோ வுபிரொன்றே கொல்லுங் கொடுமிடிவோ
போற்றுகுண முங்கொல்லும் போந்து. (௫௫)

இன்ன வறுமையினை யென்று மொழித்திடுதல்
சொன்னகலை நன்றென்றே சொல்லிடுமே—மன்னவனே
வேதசிகை யோர்ந்தவனே வித்தகனே யென்றுரைத்தாள்
சீதமொழி வாயா டெளிந்து. (௫௬)

பொன்னவிரும் மார்பனுடன் போற்று மறைமுழுதும்
நன்னலமாய்க் கற்றதனா னற்றவத்தோ—யன்னவன்பாற்
செல்வங் கொடுவந்தெஞ் சேய்க்கேணப் தீர்த்தியென
வில்வதனத் தாளுரைத்தாள் வீழ்ந்து. (௫௭)

துட்ட ரகபழலத் தூயோ ரகங்குளிர
விட்ட முடன்றோன்று மெந்தபா—னட்டரீ
தாவிற் பெருஞ்செல்வந் தாவெனுமுன் றத்தருள்வா
னாவனுடன் செல்வீ ரவண். (௫௮)

மற்றவன் றுன்மறுக்கில் வானவர்க்கா நல்லமுதிந்
துற்றவன தொண்டேசுவை யுண்டாகும்—பற்றற்றேறய்
பொய்யாப் புகழின்பும் போது மெனவுரைத்தான்
மையார் விழியான் மதித்து. (௫௯)

கண்ணனை யன்பர் கருத்துள்வாழ் நீலமணி
வண்ணனை பெய்திரும் மக்களுய—வெண்ணினிது
நண்ணிவா வென்றிடலும் நங்கை முகநோக்கித்
தெண்ணிலையான் செப்பிடுவான் தேர்ந்து. (௬௦)

மைந்தர் தமக்கிரங்கி வாடும் மடமயிலே
முந்தை யருந்தவங்கண் முற்றுவித்தோர்—நந்தலிலா
விற்பந் தனையடைவ ரேனையோர் வெந்துமனத்
துன்பந் தனையடைவர் சூழ். (௬௧)

மக்க டமைப்போற்ற மாநிதியம் வேண்டின
யிக்கனைய சொல்லா யிருஞ்சிறையார்—பக்கமாப்
பல்லுயிர்க்குச் செல்வம் பணமுண்டோ சொல்லென்றான்
சொல்லுணர்வி னின்றேன் றுணிந்து. (௬௨)

சொல்லிய வவ்வுயிர்கள் சோர்ந்தேற்ற றுணுண்டோ
புல்லியசோ றின்றியுயிர் போயிற்றே—மெல்லியலாய்
நலையுண விற்கா நலியுபோ வின்றென்றான்
வேளை வெகுண்டோன் விரைந்து. (௬௩)

கருப்பையண் டத்துயிர்க்குங் கல்லமர்தே ரைக்கும்
விருப்புண வூட்டும் விமலன்—மருக்குழலாய்
நின்மைந்தர்க் காவாது நீங்குவனோ வென்றுரைத்தான்
சென்மக் கடல்கடந்தோன் தேர்ந்து. (௬௪)

அலரவன் மீட்டிவைத்த வாயுண் முழுது
மலரவீர் கூந்தலெழின் மாதே—நலமுறுநின்
மைந்தர்க் கனமுண்டாம் மாழ்க் லெனவுரைத்தான்
பந்தங் களைந்தோன் பரிந்து.

(சுசு)

கொலைகளவு பொய்யாசை சூய்யம் முதலாம்
பலதி வினைப்பாற் படுத்துஞ்—சலதியுறை
பெம்மா னடிக்கமல மேத்து மிசையுடையார்
தம்மால் வெறுக்குந் தனம்.

(சுசு)

வாக்கிருந்தும் மூங்கைபராய் வாய்ந்தமரை போலிலங்கும்
நோக்கிருந்து மந்தகராய் துண்செவியின்—போக்கிருந்து
மில்லாரா யென்று முயிர்ப்பிணமா யாக்குமே
பொல்லாரே மோற்றும் பொருள்.

(சுசு)

பிறந்திடும் போது பிறவாது மாந்த
பிறந்திடும் போது பிறவா—துறைந்திடும்
மத்தியிலே தோன்றி மறைந்தின்னல் செய்கிதியை
நத்திடார் நல்லோர் நயந்து.

(சுஅ)

பாசந் தனையறுத்துப் பங்கமிலா மெய்ஞ்ஞான
நேசந் தனையுடையார் நெஞ்சமதிற்—காசகல
வாழ்குமுலான் வரண்பதமே வாய்க்க மகிழ்வதுவே
தாழ்குமுலாய் மூரித் தனம்.

(சுசு)

புன்புலால் யாக்கை பொருளாப் பொருளிலதா
லன்பிலார் மைந்தர்க் கசுமழிந்தா—பென்புலா
மூனடுத்த நாண்முதலா யுற்றகன்ற தோர்ந்திலையே
தேனடுத்த சொல்லாய் தெளி.

(எ0)

முன்பெத் தனைமைந்தர் மூதுலகிற் பெற்றனையோ
பின்பெத் தனையோர் பெறுவையோ—கொன்பெற்றா
யிம்மைந்தர் மைந்தரென வெங்ங னி ன சகுவதே
மைம்மைந்தை நீக்காய் மதி.

(எக)

தாயார் மனையார் தனையார் சாற்றிடுநா
னையாரென் றெண்ணலையே நேரிழையே—வேயாருந்
தோளாய் மதித்துணராய் சொன்மயக்க மென்றவர்கொற்
கோளாயிம் மாயங் கெடு.

(எஉ)

கேடென் றிவைவிடுத்துக் கேடில்லா ரின்பத்தும்
நீடு துயரிடத்தும் நேர்நின்றார்—தோடவிழ்ப்புந்
கோதாயவ் வாறேநீ கோபாலன் கொங்கலரும்
பாதார விர்தம் பணி.

(எங)

அந்தணன் மாற்ற மனைத்துமே யஞ்செவியிற்
சிற்தையுடன் கேட்டுத் தெளிவுற்றும்—மைந்தர்பால்
வைத்தமயன் மாறுது மன்னனிடை மாறும்
பொய்த்த றுகப்பாள் புலர்ந்து.

(எச)

தீதி லருமுயற்சி செய்யா துறுங்கொல்லோ
வோதி லுயர்செல்வ மொண்புவியிற்—போதி
லவனையா யென்றுரைத்தாள் யார்க்குமெஞ் ஞான்றும்
பவனையாப் பாவை பரிந்து.

(எடு)

நன்னிலமே யானாலும் நாடி நனியுழுது
தன்னிலையே தானுணருஞ் சான்றவனே—மன்னியநல்
வித்திடாம் குற்றிடுமோ மேவுபய னென்றாள்சொல்
தத்திடா நின்றகிளை தான்.

(எக)

எம்மான் றருமெனவே யென்றும் முயல்வின்றிச்
சும்மா விருந்தாற் சுகமென்ன —வம்மா
வடைகுவதேதா செல்வ மறைந்திடுவா யென்றாள்
படைகுவளைக் கண்ணாள் பரிந்து.

(எஎ)

தீதிற் றிரொளபதைபுந் தேர்பிரக லாதனுமே
யோதி யழைத்தலிளு லும்பர்கோன்—கோதிலாய்
வந்தாண்டா னன்றேல் வருவாடு மன்னவனே
செந்தா மரைக்கண்ணன் தேர்ந்து.

(எஅ)

என்றுமுலை யாமுயற்சி யெண்ணியவை முற்றுவிக்கும்
வென்றபுல னாதா வியனுலகின்—மன்ற
முயற்சி திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை
யின்மை புகுத்தி விடும்.

(எக)

கண்ணன் கழலிணையே கண்டாய் களைகளுத்
தெண்ணன் மனம்வாய்ந்தாய் தேசிகனே—விண்ணவர்கோன்
போற்று மவன்பாற் பொருளிரக்கி லென்னென்றாள்
சாற்றுமயிற் சாயலா டாழ்ந்து.

(அ0)

அணைந்தோ ரெவரேனு மாதரித்தன் மாயந்
தணந்தோர் தமக்குந் தகவே—யுணர்ந்தோயுன்
மக்களையு மென்றனையும் மாளா வறுமையினில்
வைக்கக் கடனே வழுத்து.

(அக)

மைந்தர் தமக்கிரங்கி வாடும் மனைவியவள்
சின்தை நனிநொந்து செப்பியதைப்—புந்தியிலே
தானினையாத் தண்டுவரை ிபாகத் தலைப்பட்டா
'னூனினியல் புள்ளா னவன்.

(அஉ)

பைந்துளவ மாயவனைப் பார்த்தாற் பவநீங்கும்
நைந்தவிவ ளெண்ணம் நனிநிரம்புஞ்—சின்தைதனி
லென்றுன்னிச் செப்பிடுவா னேந்திழைபால் யாவருமே
முன்றுன்னிப் போற்றும் முனி. (அ௩)

தெய்வங் குருவிறைமுன் செல்வோ ரருள்வேண்டிக்
கைவந்த கொண்டுவிந்து காண்குவரான்—மைவந்த
கண்ணாய் கழறிடுவாய் கையுறையா தென்றான்சீர்ப்
பண்ணார் மறையோன் பரிந்து. (அ௪)

கார்தனுரை கேட்ட கணமே யுபவாசங்
கூந்த லிளங்குயிலுங் கொண்டேற்றா—ளேந்தலரு
ணெல்லினிற்றன் பாகம் நெடுநாள் வரைசேர்த்தா
ளல்லலறச் செய்தா ளவல். (அ௫)

செய்த வவறன்னைச் சீர்மறையோன் கந்தையினிற்
பெய்து முடிந்தே பிதிராம—லெய்ததுயர்
நீங்கக் கணவன்கை நீட்டினுண் மற்றதனைத்
தாங்கினுன் றண்ணளியான் றுன். (அ௬)

முன்பு நடந்தறியான் மூவா முதலருளுந்
தன்புயமுந் தாந்துணையாத் தண்டுவரை—யன்புடனே
மார்க்கமதைக் கேட்டு வழிநடந்தான் சென்மமகன்
மார்க்கமதைக் கண்டோன் மகிழ்ந்து. (அ௭)

யஞ்சு மருங்கமர மையற் பிடிபென்றே
கொஞ்சி யிணைத்த கொடுங்களிற்றை—நெஞ்சருகிக்
கண்டு பிடியூடக் காத லுடனணையும்
பண்டையலை நீத்தான் பல. (அ௮)

கந்தமல ருந்தளிநுங் காயுங் கனியுமலிர்
மந்திகளுந் தேரா மரவகைகள்—சந்ததமுந்
துன்னிடவே பாணுகரந் தோன்றிடப் பல்வனங்கள்
பின்னிடவே போந்தான் பெயர்ந்து. (அக)

வாச மலர்கூடி வாய்ந்த மணிபூண்டு
வீசு கமழ்சாந்தம் மேலணிந்து—நேசமுடன்
காந்த னிடஞ்செல்லுங் காதலியின் மேவுபல
சாந்த நதிகடந்தான் றுன். (கூ௦)

அருவத்தார் சிற்றிடையா ரங்கட் படையைப்
புருவத்தார் வில்லினிடைப் பூட்டி—யுருவத்தார்
காளையர்க ளோடு கும்போர் புரிநகரம்
மீளி பலவகன்றான் மீண்டு. (கூ௧)

ஏனை வழியெல்லா மெங்ஙன் கடப்பதெனத்
தானே நினைந்து தயங்குங்கால்—வேனி
லெழுநா வெனவெழுந்து வந்ததே யெங்குந்
தொழுநாமத் துயோனைச் சூழ்ந்து. (கூ௨)

மண்ணு மறலும் வனியுங் கதிரவன்றன்
கண்ணு மவன்கரமுங் கற்பகஞ்சார்—விண் ணுங்
கொதித்திடவே மேவியதக் கொல்வேனிற் சூமேற்
பதித்திடவு மாமோ பதம். (கூ௩)

நம்பகையை நீர்கொண்டே நான்மறையோர் வென்றிடுவ
ரம்புனைக் கொண்டிருப்பி னையமற—வெம்பகையு
மேவா தெனத்தெளிந்து வெள்ளமெலாங் கொண்டனனாற்
பாவார் கதிர்க்கரத்தாற் றானு. (கூ௪)

வாங்கு கடலினிடை வாய்ந்த வடவைதனை
யோங்கு கடல்சுவற்ற வுற்றதென—லாங்கதுபொய்
நெஞ்சம் பதைத்து நெடுவேனிற் காற்றும்
லஞ்சி யொளித்ததே யாம்.

(௯௫)

இத்தகைய வெப்பி லிரும்பசியால் வாடியுமீப்
பைத்ததரு நீழற் பதிந்திருந்துந்—தத்துபுன
னாடியுமே காணுது நாவுலர்ந்தும் நத்தனையே
பாடியுமே செல்வான் பரிந்து.

(௯௬)

பார்ப்பான் படுத்துயரம் பார்க்கப் படாதென்றே
தேர்ப்பரிமீ தூருந் திகழ்கதிரோன்—போர்ப்பவிருள்
பூழுமுதும் பூங்கமலப் போதடங்கப் போயினனால்
வேய்முழுது மோங்குகுட வேற்பு.

(௯௭)

வெய்யோ னடல விழுமியோன் கங்குலிடைப்
பையவே சென்றுவழி பார்க்குங்கா—லையகோ
கானவேன் முட்டைத்துக் காலூன்ற வேலாது
மோனமே வீழ்ந்தான் முனி.

(௯௮)

மெல்ல வெழுந்தும் மெதுவா யடிவைத்து
மல்லி னடந்து மலமருங்கால்—வல்லையொரு
கோயி லெதிர்கண்டான் கோபாலற் கேநெஞ்சங்
கோயிலா வீர்த்தவக் குன்று.

(௯௯)

இன்றிரா விங்ங னிருந்து கழிப்பதென
முன்றி றனிற்படுத்தான மூதறிவோன்—பொன்றலிலா
நெஞ்சம் புழுங்க நினைப்பா னிவையெல்லாந்
துஞ்சலுமே கண்ணிற் றொலைந்து.

(௧௦௦)

தனியே நனியுணர்ந்துஞ் சற்குருவின் சொல்லை
முனிவின் நிக் கேட்டு முயல—வினிமையே
யென்று மயலார்சொல் லேற்றொன் றுஞற்றிடுதல்
வன்றுனியே யாகுமா மற்று.

(௧௦௧)

இதுவறிந்து மில்லா ளியம்பியசொற் கேட்டுக்
கதுமெனப்பஃ றாரங் கடந்தேன்—முதுவெயிலில்
வாடி யுடன்மெலிந்தேன் வண்டுவரை கேட்கிலினும்
நீடு வழியென்பார் நேர்ந்து.

(௧௦௨)

மற்றை வழிகடக்க மாட்டா தொருவிதத்தி
ஹற்றிடினும் நீப்பதெவ னோங்குகடல்—பொற்றவது
வாய்ந்திடினும் மானகரின் மற்றென்னை யார்மதிப்பா
ராய்ந்திடலு மில்லையிவை யான்.

(௧௦௩)

மன்னர் முடியிடறும் மாயோன் றிருக்கோயி
லென்னவித மாயடைவே நெய்துறினுந்—தன்னொர்
சூழ விருந்தொளிநுந் தூயோன் மலரடியைத்
தாமுப் பெறுவனோ தான்.

(௧௦௪)

கற்பகத்தைதச்சார்ந்திருந்துங் காஞ்சிரத்தைவேட்டிடல்போற்
பொற்பகத்தானெம்மான்பாற்போந்தடைந்து--மற்பமுறுஞ்
செல்வந் தனைவிரும்பல் சீர்மையோ வென்றுணர்ந்து
பல்வருத்த முற்றான் பதைத்து.

(௧௦௫)

என்ன துயருறினு மிவ்வளவு வந்தமையான்
முன்ன முரைத்தபடி முன்னுவரை—நன்னகர்க்குப்
போய்மீள வுன்னிவழி போகத் தலைப்பட்டான்
நுய்மீளச் சாரா தவன்.

(௧௦௬)

தண்முவரை மார்க்கமது தானறியா தேங்குமவற்
கொண்முவரை மார்க்கங் குறிப்பான் போன்—மண்டுமரி
போதலரப் புண்ணியர்கள் போற்றிசைப்பப் பொற்கரத்தைக்
காதலுட னீட்டினனக் கால். (௧௦௭)

வெய்யோன் வழிவழியே மெய்யுணர்ந்தோன் றுனேகிப்
பையவே சென்றடைந்தான் பன்னாளின்—மெய்யமர்ந்தோர்
சீர்பயின்மாப் பூழுழுதுந் தேக்கிடுவா னன்னலங்கள்
கார்பயின்மே லாழிக் கரை. (௧௦௮)

சங்கந் தணவாய்ந்து சால வுயிரேம்பித்
துங்கமீ னாமயுருத் தோனறிலங்கிப்—பங்கமிலா
மாலி னிறங்காட்டி பாணிகர்க்கும் வாங்குகடன்
மாலி னெழிற்பொன்னும் வாய்ந்து. (௧௦௯)

வாங்கு கடன்மீன மற்றும் மருவிடலால்
வீங்கு புலவகற்றி வீசுணர்—தாங்குங்
களைகணன் குற்றங் கரப்பார்போ லென்றுந்
தழைகணைர் பூத்தநெய் தல். (௧௧௦)

கட்பகையர் மென்றே கருதியுயிர் கொல்லார்போற்
பட்பகையா ரில்லாப் பரத்தியர்க—ளுட்பகையால்
வாரிமீன் போழ்த்து மறுகு தொறும்விநார்
நேரின்மீ தோகைகொள நெஞ்சு. (௧௧௧)

மீனம் விலைகொள்வான் மேவு மிளமைந்தர்
வானவி னெற்றி வலைச்சியர்கண்—மீனம்பாய்ந்
தன்னு றுரைகடவா தாங்கரும்பொன் னீந்தேகுங்
கொன்னார் கொடுத்தவையே கொண்டு. (௧௧௨)

மருங்கில் வலைச்சியர்கண் மாமறுகு தோறும்
நெருங்கிவிலை விற்கும் நெடுநா—னொருங்குலர்ந்த
மீனாற்றம் போக்குமவர் விண்முகிலேய் கூந்தலணி
பூநாற்றத் தேன்றழும் பூ.

(ககக)

இவ்வகைய சீரை யிருசண்ணற் கண்டுநனி
செவ்விய நெஞ்சுவகை சேர்ந்திருந்தா—னெளவியஞ்
செற்றோ னிருந்தான் சிறிதே யிவைவினைந்தான்
பொற்றேன் மலர்ப்புண்ணி போந்தா.

(ககச)

வங்கமுகைப் பார்க்கிய மாகாணிப் பொன்னுமிலே
னங்கவர்கே ளாதுய்ப்ப வந்தமிலேன்—செங்கமலக்
கண்ணன் கழலினையே காணவந்தே நென்றாலு
மெண்ணங் கொளாருண்மை யென்று.

(ககரு)

என்செய்யே னின்சொல் லியப்பி யிரப்பலெனப்
பொன்செய்த பூப்புண்ணி போந்தகன்று—வன்செய்த
மாலுமிக்குக் கூறி மனமகிழ்ந்தங் கேறினான்
காலுமிக வாலுங் கலம்.

(ககசு)

பாம்பணைசேர் பெம்மான்றன் பாத மலர்போற்றி
கூம்பணையுஞ் சோங்கதுவுங் கூவடைய—மேம்படுதண்
சாகரமே தாண்டித் தரையடைந்தான் றுன்றுபவ
சாகரமே தாண்டினான் றுன்.

(ககஎ)

முதலாவது அவந்திகாண்ட முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் (ககசு.)

ஸ்ரீ

இரண்டாவது
துவரை காண்டம்.

தேய்வ வணக்கம்.

செங்கரமே கூப்பிடுனி தேர்வார் வினையிருட்குச்
செங்கதிரோ நென்பர் சிறப்புற்றோர்—தங்குபுக
ழன்ப் ரழைப்பமுன மாதாவிற் சென்றருண்மா
வின்பத் திருத்தா ளினை.

பூல்.

பாசத் தனாரீத்துப் பாவக் கடல்கடந்து
நேசக் கலனேறி நீண்முத்தித்—தேசினர்போற்
கானும் மலையுங் கடலுங் கடந்தமுனி
மானகரைக் கண்டான் மகிழ்ந்து.

(க)

வேத முதித்தவிடம் மேலோ ருறையுமிடம்
நாதங் கதித்தவிடம் நல்லோர்க்கே—போதந்
தெருளுநிட மன்பரகத் தேவா லயஞ்சூழ்ந்
தருளுநிட. மத்துவரை யாம்.

(உ)

அறன்முதலா நான்கிணையு மாங்காக் கருளி
மறன்முதலா வேளையவும் மாற்றுந்—திறனுறவே
நம்பினு ருள்ளத்தே ஞானவடி வாய்மிளிர்ந்
தம்பிரான் வாழ்துவரை தான்.

(ங)

இருவினையொப் பாக விருந்தவர்பால் ஞான
வுருவினனி யோங்கு முயர்மா—றிருவடிகள்
தோய்வான் மவஞ்செய்த தொல்பதியார் தண்டுவரைக்
கேய்வான் பதியுனதோ ளிங்கு.

(ச)

முத்திக்கு வித்தென்கோ மூவா முழுஞான
சித்திக்கு வாய்ந்த திறனென்கோ—பத்திக்குச்
சான்ற பயனென்கோ சாரு மெவரையுமே
தான்ருனாய்ச் செய்துவரை தான்.

(௫)

தற்போதற் தோன்றாத் தலந்தனிலே தோன்றுகின்ற
சிற்போத மாயொளிநுஞ் சீர்க்கண்ணன்—அற்போதம்,
நீக்கி யருளளிப்பா னேர்ந்த துவரைதனைத்
துன்கி னதற்கதுவே சொல்.

(௬)

இன்னநகர்க் காண்டலுமே யேர்முகிலேய் வண்ணனைநேர்
துன்ன லுறக் கண்டவன்போற் சூழ்சுகத்தாற்—பொன்னக
புன்மையென வேபுளகம் போர்ப்ப நடந்தனன [ரும்]
னன்மை நினைக்கும் நலன்.

(௭)

செந்தமிழ்தேர் நாவலர்செய் தீங்கவியின் சீரணியு
மந்தமிலாப் பல்பொருளு மாந்தெளிவுஞ்—சந்ததமும்
வேழங்கண் டஞ்ச விளங்கியதே யுன்னுதொறு
மாழங்கொண் டோங்கு மகழ்.

(௮)

அன்று திருமா லகில மளந்தநா
ணின்று வளர்ந்ததுபோ னீணிலத்தின்—மன்றக்
கிளர்ந்தனவே மாமதில்கள் கேட்டவுட னுள்ளந்
தளர்த்திடுமா ரென்னலருந் தாம்.

(௯)

இருந்தனந்தாம் பெற்று மெனியவரா யென்று
மருந்தனந்தான் கொள்வா னறிந்து—பெருந்தினமு
மாவிமுதன் மூன்று மழிக்குங் கணிகையர்தா
மேவிவாழ் விதிபல வே.

(௧௦)

மூன்று வருணத்தார் முன்னும் பணிக்கெல்லா
மூன்றுமொரு கோலா யுரைப்பதன்மு—னேன்றுடனே
யன்னார் கருத்தையறிந் தாற்றிடுபின் னோர்வாமூந்
தென்னார் தெருவிளங்கு தே. (கக)

மாணிக்கக் கானி லுவி வைர வடம்பூட்டி
யாணிப்பொற் றொட்டிலிலே யாட்டுவித்துப்—பேணித்தம்
பொற்பதுமை கண்வளரப் போற்றிடுநல் வைசியர்தம்
விற்பெரிய விதிபல வே. (கஉ)

அஞ்சாத நெஞ்ச மழியாத செல்வமுட
னெஞ்சாத கீர்த்தியு மெவ்வுலகு—யிஞ்சாத
வீரமுடன் வெற்றிமகண் மேவ விளங்குமே
தீரமுமார் வேந்தர் தெரு. (கங)

முத்தி வகுக்கு முதுமறையின் மேம்பொருளை
யெத்தே வருமுணர வேத்திசைத்து—முத்தினுங்
கன்னன் மொழியுரைக்குங் காசவித்தோர் தம்மறுகு
பொன்னவிர் வோங்கும் பொலிந்து. (கச)

அகமும் மதிலு மளவிற் றெருவுந்
திகழுந் துவரைநகர்ச் சீரைப்—புகழு
மிமையவர்தாங் காண்பா னிருந்தவத்தா லென்று
மிமையாக்கண் பெற்றா ரிசைந்து. (கரு)

தெருவி னெழில்கண்டு சிந்திப்பான் சற்றே
குருவி னுதித்தகுணக் கோமான்—மருவுந்
திருக்கோயிற் சேர்ந்திடுவான் சென்றனனா லென்று
மிருக்கோது நாவா னிசைந்து. (கசு)

மின்னார் மதிவதன மீதுநனி பூத்தொளிரும்
 பொன்னார் சுவனையிடைப் போயினான்—சொன்னாறுங்
 கண்ணன் நிருக்கோயிற் கண்டான் கரமுகிழ்த்தான்
 பண்ணின்ற வாயான் பரிந்து. (௧௭)

ஏந்தெழிற்சீர் தண்டுவரை யேன்ற மதாணியதாம்
 வாய்ந்தபல வீதிவனமணியாங்—காந்துமொளி
 விட்டிலகு நாப்பண் விளங்குந் தனிமணியா
 மிட்டமெலா மீந்தருள்வோ னில். (௧௮)

மாமதிலே நற்றூணும் வானகமே பந்தரார்
 தூமதிய மீனே சுடர்விளக்கார்—தோமிற்
 சதிபதியார் பீடம்போற் சாலப் பொலியு
 மதிபதியோ னோங்கு மகம். (௧௯)

கோயின் முனங்குறுகக் கூசினான் மீண்டும்பொன்
 வாயினிடை வந்தடைந்தான் மாமறையோன்—சேயின்
 குணமெல்லாங் கொண்ட குசேலமுனி வேந்தர்
 கணமெல்லாங் காத்திருத்தல் கண்டு. (௨௦)

கைதலைமே லேறக் கழியுடல மேரைந்தும்
 நைதலிலா நன்மனத்தோ னண்ணினான்—பொய்தலிலா
 சீர்துவார பாலர் சிறந்தோங்கும் பொன்வாயி
 நேர்துவாரக் கந்தையோன் நேர்ந்து. (௨௧)

வாயில்காப் பாரை மகிழ்தாங்க வேகண்டிக்-
 லோயிறனைக் காக்குங் குணமுடையீர்—தாயின்
 மனமுடையீர் கேட்டிரென வாய்மலர்ந்தான் கண்ணன்
 நனமுடையீ ரென்றிசைத்துத் தான். (௨௨)

கண்ணனைநேர் கண்ட களிப்படைந்தேன் காசினியோர்
நண்ணரிய வின்பம் நனியடைந்தேன்—கண்ணனைக்கும்
பைந்துள்வத் தோனைப் பரவிசா ரூபமதை
யந்தமுற நீரடைந்த தால்.

(௨௩)

எளியேன் மறையோ ரினத்துதித்தே நென்பேர்
விளிவார் குசேலனென மேலோ—ரளியே
சுரக்குழங் கோனுடனே தொன்மறைகள் கற்றேன்.
பரக்குபுகழ்ச் சாந்திபன் பால்.

(௨௪)

நெடுநா ணனியலைந்து நீளுவரி நீந்திப்
படநாகச் சேக்கைப் பரமன்—றொடுகழலைக்
காண வினைந்தேன் கருத்தறிவி ரென்றுரைத்தான்
மாணக் குலமறையோர் மன்.

(௨௫)

குன்றெடுத்துக் காத்தருளுங் கோமா னிடங்குறுகிச்
சென்றடுத் தென்னையவண் சேர்த்திடுத—னன்றெடுத்த
காயப் பெருமையினீர் கைதவமில் புண்ணியமாம்
நேயத் துடனென்ற னின்று.

(௨௬)

இன்னசொற் கேட்ட வெழில்வாயில் காப்பவரு
ணன்னர்நெஞ் சில்லா நவையுடையோர்—பன்னருஞ்சொற்
முற்றினார் நால்வேதத் தூமுனியி னற்செவியி
லேற்றினா ரந்தோ வெடுத்து.

(௨௭)

பல்லுலகம் போற்றுகின்ற பைந்துளவ மாலெங்கே
யல்லுலகம் நீயெங்கே யாய்ந்திலைகொல்—சொல்லுங்காற்
கொல்லுங் களிறுங் கொசுவும் நனிபொருந்து
மெல்லுமொரு மின்மினியு மே.

(௨௮)

வில்லேந்து பூணும் விதவிதமா வூர்திகளு
மல்லேந்து காவலரு மாந்தியுஞ்—சொல்லேந்து
கோதிலாக் கைபுறையுங் கோலமுமே வேண்டுமா
லாதிபான் பால்போ மவர்க்கு. (௨௯)

சீருடனே சென்றற் றிசைபரவு நன்முதம
னேருடனே யேத்துமே யெவ்வுலகுந்—தேருடனே
மற்றின்றேல் வாராத வன்றுயரம் வாய்ந்திடுமே
சற்றேனு மாய்ந்திலையே தான். (௩௦)

நென்னலுண்ட பாகம் நிகழ்த்தவின்றி யாமறந்தா
வின்னலுண்ட வுன்னட்சப யெவ்விதந்தான்—மன்னனவன்
றன்னினைவி லோர்ந்திடுவான் றையலமர் கந்தையோ
யுன்னிலையே யிப்போ துணர். (௩௧)

செல்வ ரதநட்பே செல்வ ரிடத்தமையு
மல்லவர்தந் நட்போ வமையாது—தொல்லுலகின்
மன்னர் பலர்போற்றும் மாமகன்சேர் கண்ணனிடத்
துன்னட்போ செல்லு முரை. (௩௨)

தந்தைதாய் மக்க டமரிவரென் றுன்னுமல்
வந்து சமரில் வதைக்கின்ற—சந்தமனர்
நட்பென்னும் நல்லறிவை நன்குணரா மூப்படைந்தாய்
திட்பமுட னிவ்வுண்மே தேர். (௩௩)

கல்விபயி லூரதனைக் கண்டறியா ரேனுமிகச்
செல்வமுடை யாரே சிறந்திடுவார்—கல்விமிகத்
தேர்ந்தாரே யானுந் தீமிடிய ராமசகிற்
சார்ந்திடார் வேந்தன் சபை. (௩௪)

ஓதியநா ணட்பென் றுரைத்தனையே யந்நட்பு
யாதிருந்தாற் சென்றபல வாண்டிற்குட்—போதியென
வுன்னை யழைத்திடலா மும்பர்கோன் மோனந்தா
னென்னையோ தேரே மியம்பு. (௩௫)

அந்நா டனுக்கேற்ப வாய்ந்தனன்போ லுன்னட்பை
யிந்நாடே வேந்திரனு மெய்தரிதான்—முன்னாளு
னன்பதனைக் கொண்டேகே லாயிலென்றும் மன்னரெலா
மன்பரலர் யார்க்கு மறி. (௩௬)

அன்றுமிக நட்பென்றே யற்றமது நோக்காம
லின்றுநீ சென்றா லிமைப்பொழுதில்—வன்றுயர
மார்த்திடுவாய் நெய்யா ரவிர்சுடரை முத்தமிழற்
சார்ந்திடுமோ தண்ணீர்மை தான். (௩௭)

கோதிலா வுன்குலத்தோர் கொள்ளுந் தொழிலின்றித்
திதிலாப் பேர்நினைவு தேர்ந்துவந்து—சூதிலாய்
காதம் நடந்தினைத்தாய் காயமதி கண்டேடங்கும்
போதமிலாப் பைங்குழி போன்று. (௩௮)

நிதியா ரளகை நிருபனும் நீள்வான்
பதியா ரரசனும் பல்லோர்—துதியார்ந்த
கண்ணையே காணவிவண் காத்திருந்தல் காணாயே
மண்ணமர்பன் மன்னருமே வந்து. (௩௯)

மேதி குளங்குழப்ப வெள்வாளை வான்றெங்கின்
மோதிக் கனியுதிர்த்த மொய்நீராற்—நீதி
லருளீர நெல்வளர்க்கு மஞ்சோழ நாட
னிருளீரும் பூணு னிவன். (௪௦)

சாரன் முகம்படியத் தண்ணீர் நடல்படியத்
தேரற் றமிழஞ் செவிபடியக்—காரவிருங்
கண்ட னமர்ந்தருளுங் காசினன் னுடனிவன்
வண்டமிழ்தேர் பாண்டிவன் மன்.

(சக)

ஏதிலா ராவிதனை யேற்றொளிரும் வாளேந்திப்
பேதிலா கிற்குமிப் பேர்வள்ளல்—கோதிலாய்
மேக மலையமர வேகளிறென் றேங்குபிடி
தேகந் தளர்சேரன் சேய்.

(சஉ)

வாங்குசிலை தாங்கும் வரைமருளிவ் வன்றோளான்
மாங்குயில்கள் பாட மயிலினங்கள்—பாங்காய்
நடன மதுசெய்ய நன்மந்தி யார்க்குங்
குடகுநா டாளுகின்ற கோ.

(சங)

காணையர்கள் சூழங் களிதேறு போன்றவிவன்
வாளையது பாய வலம்புரிதான்—பாளையமர்
வான்கழுகே யீன்றதென வாய்த்திடவே தான்மினிநுந்
தேன்கமழ்தார் சீர்க்கலிங்கன் சேய்.

(சச)

திங்குயிலேய் மென்மொழியார் செண்டாட நோக்கியிரு
மாங்கனியைத் தரம்பறித்து மந்தியின—மோங்குவகை
கொண்டாடும் பாஞ்சாலக் கோனிவனார் தேன்சொரிய
வண்டாடுந் தாரணிந்த மன்.

(சஊ)

சேனை புடைசூழச் சேர்ந்தொளிர்வே னிவ்வழகங்
யானைமருப் பின்ற வவிர்முத்த—மீனைப்போ
லெங்கும் பரந்திடலா லேர்வானென் றையுறுத்தும்
வங்கநா டாளுகின்ற மன்.

(சகூ)

செந்தா மரையன்னஞ் செய்நடனந் தான்கண்டே
யிர்தாவென் றம்பொன்னை யீவார்போற்—பைந்தாதைப்
புன்னை மலர்சொரியும் பூம்பொழின்ம ராடமனன்
மின்னையுமிழ் வேலமரிவ் வேந்து. (௪௭)

மென்காற் சிறையன்ன மென்னடையு மெல்லிழையின்
றன்காற் றனிநடையுந் தான்கண்டு —பொன்காவிற்
பூந்தா மரைசிரிப்பப் பூங்குவனை கண்காட்டுந்
தேந்தா ரிவன்மச்சன் சேய் (௪௮)

ஆலை யமர்கருப் பஞ்சாறு தான்பாயுஞ்
சோலையிலே மேதி சுகித்துண்டு—பாலைக்
கடைவார் தமக்களிக்குங் காந்தார வேந்த
னிடைவா யிலங்கு மிவன். (௪௯)

இவ்வேந்தர் தம்மு ளெவர்க்குநீ யொத்திடுவாய்
தெவ்வேந்த ருந்தாமுந் தேவனையே—யிவ்வளவிற்
காண்பா னினைத்திடுதல் காண்முடவன் கோற்றேனை
வீண்பார்த் திடன்மானு மே. (௫௦)

இத்தலைவாய் நிற்கு மிவர்க்கெலா மேவலர்கண்
மெத்தவுளர் மாநிதியு மேயுண்டா—லெத்தனைநாட்
காத்தாலுங் குற்றமிலை காசில்லா வுன்றனுக்கோ
வேத்தவையில் வேலையெனே விள். (௫௧)

ஆதலினு லைய வறிந்துநின் னூர்திரும்பிப்
போதலே நன்மையெனப் புல்லறிவோ—ரோதலுமே
பென்று மெழிற்குணங்க ளோந்துங் குசேலமுனி
கன்றியிவை யாய்வான் கலுழ்ந்து. (௫௨)

மின்னவிரும் பூணும் விளங்குகின்ற மாநிதியும்
பொன்னவிரு மூர்தியுமிப் போதெங்கே—யின்ன லுறும்
நாமடைவோ மூதாதை நாளினுமே கண்டதிலை
யாமிதற்கென் செய்வா மினி. (௩௩)

கந்தையிலார் கையுறையைக் காண்பாரேல் கைகொட்டிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிரிப்பரென—வந்தவத்தோ
னெண்ணி யிருப்பவல் வில்காப்பார் பாலுரைப்பார்
திண்ணியமெய்ஞ் ஞானச் சிலர். (௩௪)

யாரென் றறிந்தீ ரருந்தவமா ராரியனைப்
பேரென் றெனக்கருதிப் பேணுமை—நேரன்று
வாய்மை பொறையொழுக்க மாதவமெய்ஞ் ஞானமுடன்
றாய்மையெலாம் வாய்ந்த சுகன். (௩௫)

மாந்தர் பிறப்பெய்த மாதவமே வேண்டுமெனச்
சாந்த மறைதோந்து சாற்றிடலான்—மாந்தருக்குண் [வே
மேன்மறையோ ராய்த்தோனற மெய்த்தவந்தா நெவ்வள
தான்முறையே செய்திருப்பர் தாம். (௩௬)

அந்தணரே மூவருக்கு மாசிரிய ராந்தெய்வ
மந்தணரே யைந்தொழிலு மாற்றவலா—ரந்தணரே
தெய்வமெனக் கென்றுகணன் செப்பிடவும் யாமயிர்த்தா
லுய்வதெவ னம்மா வுரை. (௩௭)

இம்மையிலே யந்தணருக் கேன்றவகை தான்புரிந்தாற்
செம்மையிலே தானடைவர் சீரெல்லா—மம்மையிலே
வானுலகப் போகமதும் வாய்ந்ததற்பி னுண்டிடுவார்
தேனுலவு மீசனடித் தேன். (௩௮)

இத்தகைய வந்தணரை யேழையரென் றுன்னலெவ
னத்தகையர் போற்று மமுதனிவன்— சித்தமதைத்
தானடக்கித் தத்துவத்தின் சான்றபொரு டேர்ஞானம்
மேனடக்க வாய்வான் விரைந்து. (௫௯)

முத்த ரிலக்கணந்தான் முற்று முணராது
சித்த மிசைந்தபடி செப்பிடுத—றத்தம்
மடமை தனைவிளக்கும் மாதவமா ரன்றோர்
திடமதனைக் கேண்மின் றெளிந்து. (௬௦)

உலகந் தனைவெறுத்தே யோங்கிடுமெய்ஞ் ஞானம்
விலகா நெறியே விளங்குந்—சுலகபற்றோர்க்
கெம்மாலு மும்மாலும் யாராலு மெவ்வேந்தர்
தம்மாலு மாம்பயனென் றான். (௬௧)

வேதமது பொய்த்தாலும் வேலை கரையிழந்து
பூதலமே குன்றிலை போந்தாலும்—போதமுறு
மந்திலைதா னீங்கா தவைகண்டு புன்கிரிப்பார்
தந்திலையே யோம்புமவர் தாம். (௬௨)

இன்பமதைச் செய்தாலு மேழையரென் றெண்ணில்லாத்
துன்பமதைச் செய்தாலுந் தூய்மையோ—ரின்பதுன்ப
மின்றிச் சுகநிலையி லெஞ்ஞான்று முற்றிடுவா
ரன்றியவை யாயா ரகம். (௬௩)

கற்பகத்தை யிங்கழைத்தற் காயமதிற் றுஞ்செல்லன்
முற்பகலைப் பிற்பகலா முற்றுனித்த—லற்பமெனச்
சித்திகளைத் தாம்வேண்டார் செப்பு முயர்சீவன்
முத்திதனைப் பெற்றமுதல் வோர். (௬௪)

ஆடுவா ரங்கைகொட்டி யார்த்திடுவா ரன்போடு
பாடுவா ருள்ளம் பதித்திடுவா—ரோடுவா
ருன்மத்தர் போற்றிரிவா ரோங்கி நகைத்திடுவார்
சென்மத்தைச் செற்றோர் தெளிந்து.

(௯௫)

கந்தை யுடுப்பார் கருதரிய மோனநிலை
சிந்தை யடங்கவே சேர்த்திடுவார்—முந்தை
மறைமொழியுந் தன்மயமே வாய்ந்திடுவா ரென்றுங்
குறைமொழியா நல்லோர் குறித்து.

(௯௬)

தன்னை யறியுந் தனிஞானத் தாலென்றுந்
தன்னைத்தா னோக்குந் தவமுடையோர்—பொன்னுலகிற்
பூமரைதண் ணீரின் புளியம் பழத்தோடி
ரோமறவே தோன்றிடுவர் தோய்ந்து.

(௯௭)

இன்னோர் பெருமை யெளிதி லிசைக்குவதோ
முன்னோருந் தேர்ந்து மொழிவரிதா—லென்னையா
ரெங்ஙன் மொழிகுவதே யெம்மா னருநீண்ட
விங்ங னுரைத்தே மிசைந்து.

(௯௮)

இம்மா மறையோ னெழில்ஞானி யாயினுமே
யம்மா கரும மகன்றிலனால்—சும்மா
விருக்குஞ் சுகம்பெற்று னெஞ்ஞானம் ஞானத்
திருக்குமிக வோங்கத் தெளிந்து.

(௯௯)

ஆதிநா ணட்பென் றறைந்தானம் மால்காண்பா
னோதினா னன்றி யொருபொருளும்—நீதியான்
பாலவிரும்பித் போர்திலனாற் பற்றெல்லா மற்றிடவே
மேல்விரும்பித் தேர்மறையோர் வேந்து.

(௧௦௦)

ஆவாவீ வந்தணனை யன்பு..னே காண்டொறுமே
நாவாரப் பாட நசைகொள்ளு—மோவாது
மெய்யிற் புளகமெழும் மெனிப்போய்க் கண்ணன்பான்
மையிலிவன் சீர்வழுத்து வாம். (௭௧)

வன்றினிய நெஞ்சுடையார் வாயடங்க முத்தரது
குன்றனைய சீரதனைக் கூறியபி—னன்றுடைய
மாதவமே பூண்டொழுகு மாமறையோன் பா லுரைப்பார்
யாதவனில் காப்பா ிசைந்து. (௭௨)

மறையெல்லா மோர்ந்துநனி வன்பிணிவெம் பாசச்
சிறையெல்லாஞ் செற்றொளிநூந் தேவே—குறையெல்லாந்
தீர்த்தேங் களிக்கடலைத் தேக்கினே மின்பமெலா
மார்ந்தே முனதுவர வால். (௭௩)

கங்கைமுத னீராடிக் காசினிநற் கேத்திரத்திற்
பொங்குமா தானம் புரிபயன்றன்—சங்கைத்
துரிசறவே தான்குடைக்குந் தூமறையோ யுன்றன்
றரிசனமே காண்போர் தமக்கு. (௭௪)

சிறியோர் மடமையாற் செய்தபிழை தன்னைக்
குறியேல் திருவுளத்திற் கொண்டே—யறிவோ
யகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை. (௭௫)

சற்றே யிவணிருக்கிற் சார்ந்தியாங் கண்ணனிடம
நற்றே மறைதேருன் னல்வரவைச்—சொற்றே
கடிதின் வருவமெனக் காகில்லாற் போற்றிச்
சடிதி யிதுபுகன்றார் தாழ்ந்து. (௭௬)

இதுவரையுந் தாழ்த்த வெமதுபிழை கொள்ளேன்
முதுமறையோ யென்றே மொழிந்து—கதுமெனவே
சென்றார் திருமால் செவிமடுப்பான் செய்தவத்தின்
குன்றான் விடைபெற்றுக் கொண்டு. (௭௭)

செம்பொ நெழுபத் திரண்டுவா யில்தாண்டி
யம்பொன் முடிமன்ன ராரவைபோய்—தம்பிராற்
காணு ரவணமருங் காவலரைத் தாங்கேட்டார்
சேணு டளித்திடுமால் சேர்வு. (௭௮)

பொன்னு ருவளகத்தே போயினு ரெம்பெருமான்
மின்னார் பலர்குழ வேயென்று—ரன்னோர்சொற்
கேட்ட வுடனே கிளைமொழியார் காக்குமிட
மோட்டம் பிடித்தா ருவந்து. (௭௯)

திங்கலொடு மேன்மை திகழ்சங்கந் தான்வாய்ந்து
பொங்கு மழுதம் பொலிவுற்று—மங்கலிலாப்
பொன்னும் விளங்கப் பொருந்திடுமே பாற்கடல்போன்
மன்னு முவளகத்தின் மாண்பு. (௮௦)

சாலவமே மெய்முழுதுஞ் சார்ந்த பழிபுடையோன்
பாலமர்தல் பாவமெனப் பாவித்துக்—கோலஞ்சேர்
சீருவள கஞ்சுழச் சேர்ந்தனபோற் றேன்றியவே
காருவக்கும் பஞ்சதருக் கள். (௮௧)

இன்ன வெழில்வாய்ந்த வேறுவள கத்திலொரு
சொன்னமலர் மஞ்சத்தே தோன்றினான்—பொன்னவிரும்
பொன்னு டலையமரப் பூஞ்சத் தியபாமை
மின்னாள் பதமமர வே. (௮௨)

அந்தப் புரங்காக்கு மாயிழையார் தம்மிடத்தே
நந்தவிலா வெம்வரவை நாதன்பாற்—சிர்தையுடன்
சொற்றிடுவீ ரென்றுரைத்தார் தொல்லுலகிற் கீர்த்தியெலா
முற்றிடுவா யில்காப்பா ரோர்ந்து. (அ௩)

காக்குங் கிளைமொழியார் கண்ண னிடங்குறுகி
வாக்கு மலர்த்தேனின் வாய்மலர்ந்தார்—தேக்குறுமால்
கோயிலா நெஞ்சங் கொடுத்துக் குறைதவிற்கடும்
வாயில்காப் பார்தம் வரவு. (அ௪)

கேட்டார் திருமால் கிளர்வாயில் காப்பாரை
வாட்டா மரைவாய் வரவுரைத்தார்—தேட்டாத
மென்மொழியார் சொல்லவது மேவினரால் காவலர்கள்
பொன்மொழியா ரந்தப் புரம். (அ௫)

மின்னுகின்ற மீன்களிடையே மேவுகின்ற தண்மதிபோற்
முன்னுகின்ற மாதரிடைத் தோன்றினி—மன்னுகின்ற
தோன்றலையே கண்டார் தொழுதா ரெழுந்தார்கை
வான்றலையே நோக்க மலர்ந்து. (அ௬)

சிர்தை களிதூங்கச் சீர்மறையாற் றுமேத்தி
முந்துதா னையொடுக்கி முன்னின்றார்—வந்ததிவ
ணென்னென்று நெல்லாந்தே ரெம்மான்று னேனையரு
மன்னனிட்டுச் சொல்வார் மகிழ்ந்து. (அ௭)

ஆதிரா னையநினோ டார்ந்தகலை கற்றவனாக்
கோதிலா நன்னட்பே கொண்டவனாந்—தீதிலாப்
பண்புடையான் கந்தைகொளும் பார்ப்பான் குசேலனென
மண்பரவு வான்வந்தான் மற்று. (அ௮)

வற்றியெலும் பார்யாக்கை மாதவனின் மேல்வைத்த
பற்றதனை யாமோ பகுத்தறிவோ—மிறைநாள்
வந்து திருவாய் வதிகின்றான் மற்றிதுவே
பைந்துளவோ பெய்விண்ணப் பம்.

(அக)

கேட்ட பொழுதே கிளரு முகமலர
வாட்டமிலா நெஞ்ச மகிழ்ப்புப்பக்—கோட்டமிலா
நற்றவமா ராரியனை நாடி யிவணழைப்பீர்
சற்றேனுந் தாழாமற் றான்.

(க௦)

கண்ண னனுமதியைக் காவலர்க டாமேற்றுத்
திண்ணெனவே சேர்ந்தார் திருவாயி—னண்ணுமவண்
கோதிற் குசேலனடி குமபிட்டிக் கூறிடுவார்
தீதின் மொழியாற் றெரிந்து.

(க௧)

பிடியினங்கள் சூழப் பிறங்குகளி றேற்றின்
றுடியிடையார் சூழத் துலங்குங்—கடிகமழும்
பைந்துளவத் தோன்பாற் பகர்ந்தே மருமறையோய்
சிர்தையுட னீவந்த சீர்.

(க௨)

மன்வரவு பார்க்கு மறைமுதலோய் சான்றகுண
கின்வரவு கேட்ட நெடியனவன்—பொன்வரவி
னோகைகனி பூப்ப வுணதுவர வேமதித்தான்
றோகைமொழி யின்பந் துறந்து.

(க௩)

இன்னே யழைத்திடுமி னின்னே யழைத்திடுமி
னின்னே யழைத்திடுமி னென்றுரைத்தான்—முன்னேதன்
றாய்வருகை கேட்ட தனிக்குழனி தான்போன்று
நெயமலர் பூத்திடவே நெஞ்சு.

(க௪)

இலக்கண மேபுள்ளா னிவ்வகையே சொற்றான்
மலக்குறும் பில்லா மறையோய்—தலக்கணீ
வாரா விடின்கடிதே வள்ள ஸீவணிமைப்பிற்
சாரா விருந்திடுவன் றான்.

(கூரு)

ஆதலினு லாரியனே யண்ண லகமகிழ
வேதமின்றிப் போந்தருள்க வென்றங்கைப்—போதகமே
கூப்பினு ரையன் குதுகலித்துச் சென்றனனால்
காப்பினு ரோடுங் கனிந்து.

(கூக)

அன்னதுதான் கண்ட வறிவிலா ரென்செய்தேஞ்
சொன்னவுரை நெஞ்சஞ் சுடுகிறதே—மன்னவன்றான்
தேர்த்தானே யாமாகிற் சேராத திங்குண்டோ
வோர்ந்தாரே தங்க ளுளம்.

(கூஎ)

அருள்சேரு மந்தணனே யாதலினு லான்ற
தெருள்சேருந் தேவனிடஞ் செப்பா—னிருள்சேரு
நெஞ்ச ரிதுநினைந்து நின்றே திடம்பொருந்தி
யஞ்சுதலை விட்டா ரறிந்து.

(கூஅ)

மன்னனையே காணு மகிழ்ச்சிமுன் னீர்த்திடவே
நன்னயமாய்த் தான்பின் னடந்திடலும்—பன்னரிய
பல்வளமும் பார்த்தான் பரவியிடப் பாருலகிற்
சொல்வளமு மில்லையென்றான் குழந்து.

(கூக)

பன்மணிவாய் பின்படவே பார்ப்பான்முன் றுன்போந்து
பொன்மணிவா யந்தப் புரத்தினுக்கு—நன்மணிபோ
லன்மையனாய்ச் சென்றடைந்தா னுங்கம்பல் லோவியங்க
ளுண்மையிலே கண்ணனென வோர்ந்து.

(கூ00)

நங்கவனிவ் வாறெய்த வின்னும்வந் தில்லையெனப்
பூங்கதிர்தான் பார்க்கும் பொலன்பூவி—னோங்குமுகிற்
பார்க்கு மயிலின் பசுப்பார்க்கும் பைங்கன்றின்
சேர்க்கைமீ தார்ந்தானத் தே.

(க0௧)

இங்ஙன் றிருமா லிவன்வரவு பார்த்திருப்ப
வங்ங னவனு மகமகிழ்ந்தே—யெங்ஙனுமே
சும்மா விருக்காமற் சூழ்ந்தெவையுங் கண்டுவந்தா
னெம்மா னிருக்கு மிடம்.

(க0௨)

மிடியோ ருணவிழந்தோர் வெப்புழல்வோர் மூவர்
கடிதினிலே பொன்னமுதங் காவும்—படிபெறுவார்
போன்று குசேலமுனி பொன்னார் திருமார்பன்
சான்றவருக் கண்டான் றனித்து.

(க0௩)

வேத முடிவில் விளங்கும் விழப்பொருளை
யேதமிலா நன்மணியை யெம்மாளை—போத
வருவாளை புண்மையனை யொப்பில்லா மாலை
யருவாளைக் கண்டா னறிந்து.

(க0௪)

காண்டலுமே பூத்துவகை கால்விசையாத் தாண்டந்தா
னீண்டவனுங் கண்ணுற்றே நேயமுடன்—மாண்டபூம்
பள்ளி கடிதகன்று பார்ப்பா னடிபணிந்தான்
களீளமிலாக் கண்ணன் கனிந்து.

(க0௫)

திலகமண் டோயத் திருவடிதான் போற்றிக்
குலமறையோ னைத்தழுவித் கொண்டா—னுலகமெலா
மெய்யன்பன் மாமறையோர் வேந்தனைசச் சொல்வாய்மை
பொய்யாமற் காக்கும் பொருட்டு.

(க0௬)

இன்றே சுபதினமா மின்றே சுபதினமா
மின்றே சுபதினமா மென்றனுக்கு—நன்றே
யறம்பளித்த வில்லு மடைந்ததுவே வாழ்வும்
மறம்பறந்த நின்வரவான் மற்று

(க௦௭)

இன்னவிதந் தான்புகழ்ந்தே யெம்மான் மறையோனைச்
சொன்னபீ டத்தேற்றித் தூநீராற்—பொன்னவிர
நீராட்டிப் பட்டாடை நேர்பெறவே தானுடுத்திப்
பாராட்டி நின்றான் பரிந்து.

(க௦௮)

ஐய னடிவிளக்கி யந்நீர் சிரமேந்தி
மைய விருணீங்க மாமாயோன்—செய்யபொன்
னசனமே யேற்றி யருச்சனைதான் செய்துவந்தான்
போசனமே யூட்டப் புக.

(க௦௯)

தும்பை மலரனமே தூவெள்ளி மால்வரையாச்
செம்பொற் பருப்பே சிகரமா—வம்புனலா
நெய்யே கருணை நெடுங்குன்றாத் தான்படைத்தான்
செய்யசிற் றுண்டிபல சேர்த்து.

(க௧௦)

சொல்லமுத மூடே சுவைபெருக்க மால்வண்ண
னல்லமுத மூட்ட நலமுடையோன்—பல்லமுது
முண்டு பசிதீர்த்தா னும்பருமே நாவூர்ந்தார்
பண்டையமு துண்டும் பரிந்து.

(க௧௧)

விரைசேரு நற்சாந்த மெய்யெல்லாம் பூசி
யுரைசேரு மின்சொல் லுரைத்தே—புரைசேரா
மஞ்சத்தே யேற்றி மகிழ்ந்தனித்தான் பாகடையுங்
குஞ்சத்தாற் கால்வீசிக் கொண்டு.

(க௧௨)

வழிவர் திளைத்தோன் மலரடிநாய் தீரக்
கழிமகிழ வேபிடித்தான் கண்ண—னழிவிலதாம்
பன்முகமன் பண்ணவுமே பாரா தவனாகி
நன்மோனத் தேயிருந்தா னன்கு.

(கக௩)

பித்தருன் மத்தர் பிசாசர் குணத்தவரா
நத்தவ ரென்றே நவின்றிடுவர்—சித்தமது
விட்டகலா தையன் விழுவுருவைச் சித்தித்து
நிட்டையிலே தானிருந்தா னேர்.

(கக௪)

நீருற்ற வுப்பி நெருப்புற்ற மின்னொளியி
னேருற்ற வெமமா னிடங்கலந்து—பேருற்ற
தம்போதந் தானழுவித் தன்னையுமே தான்மறந்தா
னற்போத வந்திகையி னன்கு.

(கக௫)

நாதாந்த வாழ்வே நாடி யிவனிருப்ப
வேதாந்தத் தேயிலகு மெய்க்கண்ணன்—பேதாந்த
மில்லான் வரவறிந்தே யின்புடனே தான்சொல்வான்
சொல்லார் மறையோற் றுதித்து.

(கக௬)

குன்றனைய சீராயுன் கோதில் தரிசனத்தா
லென்றனுடல் பூரித்தே னின்புற்றேன்—மன்றலந்தார்
சீர்பெற்ற வேந்தருநர் தேவருநு மென்பேறு
யார்பெற்றார் யார்பெறுவா ரே.

(கக௭)

பூண்டதைய யென்பானீ பூரணமாய் வைத்தருள்வா
யாண்டவனே யென்ற னகமறிவாய்—சேண்டலமே
தான்பெறினு முன்னட்பிற்சான்ற துவோவென் றுரைத்தான்
வான்பெற்றோர் போற்றுகின்ற மால்.

(கக௮)

முத்தி தனையளிக்கு மோன நிலைசேர்க்கும்
பத்தி மிகப்பெருக்கும் பன்னரிய—சித்தியெலாங்
கூட்டுவிக்கு நீர்க்குழ்குவலயத்தே நன்னெறியி
னூட்டுவிக்கு நல்லோர்தம் நட்பு.

(௧௧௯)

நட்பே திரவியமா நட்பே பெரும்பேறு
நட்பே யிருள்சீய்க்கு நற்கதிரா—நட்பே
பவமறுக்குங் கூர்வாளாம் பண்புடையார் நட்பே
தவமளிக்குந் தன்மையதாந் தான்.

(௧௨௦)

நல்லார் குணமுரைப்போர் நாமணக்க வைம்புலன்வாய்ச்
செல்லார்சொற் கேட்டோர் செவிமணக்க—நல்லரைக்
காண்போர்தங் கண்மணக்கக் காதமண வாதோநன்
மாண்போரைப் போற்று மனம்.

(௧௨௧)

அன்னோர்தம் நட்பே யருந்தவத்தா லெய்துமென
நன்னூல்க டேர்ந்தே நவின்றிமொன்—முன்னாளி
லென்னதவஞ் செய்தேதேன வெம்மானே நின்னட்பைப்
பொன்னவிர வெய்தற் பொருட்டு.

(௧௨௨)

முன்பு படித்த முதலுன்னை யான்கண்டே
யன்ப நெடுநாட்க ளாயிற்றால்—பின்பு
கலியாணஞ் செய்தனையோ கான்முனாதா னுண்டோ
சனியாமற் றுனெனக்குச் சாற்று.

(௧௨௩)

எத்தனைபேர் மைந்த ரிசையுடனே தான்பிறந்தா
ரத்தனைபே ருஞ்சுகமோ வாரியனே—முத்தனைய
வன்னவர்க்கு வேதவிதி யாய்ந்தே யுபநயனம்
பின்னமின்றிச் செய்தனையோ பேசு.

(௧௨௪)

கனமதிலே தேர்த்தாரோ காதலர்க ணல்ல
தினமதிலே சற்குருவைத் தேடி—மனமதிலே
செம்மை பதிந்தனவோ தேமறையி னுண்மையெலா
மெம்மையாள் கோனே யியம்பு. (கஉரு)

மைந்தர் வருந்தாமன் மற்றவர்க ளெண்ணியவை
சிந்தை களிதூங்கச் செய்கிறயோ—முந்தை
யருந்தவத்தா லன்றி யடைவரோ மக்க
ளிருந்தவத்தா புண்மை யிது. (கஉசு)

மாதவமே செய்தாலு மாமறையே தேர்த்தாலு
மேதமிலா நல்லறமே யேன்றாலும்—பூதலத்தோர்
மைந்தரடை யாராகில் வானுலகந் தான்சேரார்
முந்தைமறை சொல்லு மொழி. (கஉஎ)

நாக சுரவோசை நல்வினை யின்னோசை
பாகின் மொழியினையார் பண்ணோசை—யாகவிவை
யாவு மினிதென்பா ரம்புதல்வ ரின்மழலை
யாவலுடன் கேளாத வர். (கஉஅ)

நானமுதற் சந்திசெப நன்குநடக் கின்றனவோ
மோனமுதற் சிந்தை முயல்கிறதோ—வானவிவை
செய்வா னுடம்பு திடமோ வருண்மழையைப்
பெய்வேய் தெளிந்திடவே பேசு. (கஉக)

சீராரின் னூர்நின்று சேர்ந்திடுவா யிங்ஙனென
நீராரின் றன்மையெலா நேற்றுவரை—யாராய்ந்து
கொண்டிருந்தே னன்புடனே கூடினாய் நற்குணங்கண்
மண்டிருந்த மாதவனே வந்து. (கஉ௦)

காத் மிருந்தா லுங் காசினியி லன்புடையோர்
பேத மறநினைந்து பேசிடுவா—ரேதமுளோ
ரண்மைக்க ணைர்ந்தா லு மன்பமரையே தானினையா
ருண்மைக்க ணுற்றவுயர் வோய்.

(௧௩௧)

ஆவி யனையாய்நீ யாருந் திருநாட்டிற்
சோவெனவே மாரி சொரிகிறதோ—சாவியின்றிச்
செந்நெ றழைத்துச் செழிக்கிறதோ மற்றறமுந்
தந்திலையி னிற்கிறதோ தான்.

(௧௩௨)

முன்ன ளிருவருமே முந்தை மறையெல்லாம்
பொன்னர்சார் தீபனிடம் போய்ப்படித்த—பன்னாளுங்
கூச்செல்லாம் போட்டுக் குளிர்கிந்தை யாலுரைத்த
பேச்செல்லாம் ஞாபகமோ பேசு.

(௧௩௩)

நங்குரவ னில்லா ணமைப்பார்த்தோர் நாளதனிற்
பொங்க ளிறகுமொடு போதுமென—மங்குறவழ்
கானில் ளிறகொடித்துக் காளைவப் போந்தனமே
யானி னியல்பா யமர்ந்து.

(௧௩௪)

அப்பொழுது நீரா ரான்மேனி யேய்க்கமுகி
லப்பு தனைமேய்ந்தே யம்பிகையின்—செப்பரிய
பைம்மேனி வாய்ந்து பரந்ததே வான்முழுதுங்
கம்மென றிருண்டதே கான்.

(௧௩௫)

இடித்தொளியில் லேந்தி யிசையார்ந்த வம்பு
தொடுத்தொளிநு மின்னேந்தித் துன்னுங்—கடுத்தமரை
யேற்றிடுவான் போல வெழுந்தனவே வெங்கோடை
தோற்றிடுவான் மாமுகில்கள் சூழ்ந்து.

(௧௩௬)

இடியே முழுவமா வேன்றங்கே காண
வடியெடுத்தாடு மவரே—வடிவமைந்த
நன்மயிலாக் கண்டிவப்போர் நாமாப் பொலிந்தனமே
தன்மைபுளோய் ஞாபகமோ சாற்று. (காட௭)

முற்று முணர்ந்த முதியோர்க ணற்கவிதான்
சற்றுந் தடையின்றிச் சாற்றிடல்போல்—கற்றுணர்ந்தோய்
மேன்மேலும் பெய்தனவே வெள்ளம் பெருக்கெடுப்ப
வான்மேனின் ஞாற்று மழை. (காட௮)

கைநனையக் கானனையக கானகமே தானனைய
மெய்நனைய விர்தனமு மேநனையச்—செய்நனையக்
கான்றதே தாரைக் கனமழைதான் பூவிறுதி
போன்றதே யந்தப் பொழுது. (காட௯)

ஊற்றுகின்ற மாரி யொழிவின்றிப் பெய்திடவே
யாற்றினி யென்னென்றே யாய்ந்திடுங்கால்—கூற்றெனவே
வந்து சூழன்றதே மாமரங்கள் வீழ்த்திடவே
கந்தடரு மாவசைக்குங் காற்று. (கச௦)

மோதுகின்ற காற்றின் முதுமாங்க டாமசைந்தே
யோதுகின்ற சாகை யொலித்திடுதன்—மீது
கரமமைத்துப் போதுங் கனமழையே நில்லென்
றுரமுரைத்தல் போன்றனவே யுற்று (கச௧)

சாற்றும் பலமாவுந் தம்மிற் புகப்பறவை
போற்று குடம்பைப் புகுந்தொளிப்பக்—காற்றமழைக்
காற்றுன்போற் கைக ளவித்துக் கதிரவனூர்
தோற்றுன்போற் சென்றான் றுனிந்து. (கச௨)

கலையுணர்ச்சி கேள்வி கழித்தோ ருடனே
புலையுணர்ச்சி யோருளமே போன்று—நிலையுணரும்
வானமகள் கூந்தல் வளர்ந்ததுபோற் றேன்றியதே
பீனமிகு மான விருள். (கசக)

குருந்தையடி சேர்ந்து குறுகியுமே கொன்றை
யிருந்தருவிற் றங்கியுமே யெய்த்துப்—பெருந்துயர்தான்
கொண்டு திரிந்தனமே கோதிலா யப்பொழுது
கண்டதெலாம் நெஞ்சுளதோ காண். (கசச)

மாட்டும் விறகான் மயங்கு நமக்கிரங்கிக்
காட்டு மரமுங் கணீர்விடுமால்—வாட்டமுற
விரப் பதமே யினித்த சுவைப்பதமாச்
சாரவுறல் ஞாபகமோ சாற்று. (கசடு)

இந்தவித நாமயங்கி யேங்குங்காற் றன்குலத்து
மைந்தனவ னண்பனெடு மாவனத்தி—னந்திடவே
செய்யு மிருளைச் சிதைப்பான்போற் றேன்றினனால்
வையமகிழ் தண்கதிரோன் வந்து. (கசக)

காற்றுமழைக் காட்பட்டுக் கானகத்தே காரிருளி
லாற்றலின் றி யெய்த்த வருமைந்தர்—நேற்றைநா
ளென்னுற்று ரென்றே யெதிர்காண்பான் போலுதித்தான்,
மன்னுற்ற செங்கதிரோன் வந்து. (கசஎ)

வெய்யோ னுதிப்ப விமலமறைச் சார்தீப
மெய்யோ னமைத்தேடி வெங்கானில்—பையன்மா
ரெங்கடைந்தா ரென்னுற்று ரென்றிரங்கி வந்திடுங்கா
லங்குவனைக் கண்டிலமோ யாம். (கசஅ)

கண்டு நனிவணங்குங் காலைக் கருணையனுய்த்
தொண்டு புரிவோரிற் தூய்மையரே—பண்மறை
கற்ற கடன்கொடுத்தீர் காசறுத்தீ ரென்றனனே
யுற்ற புகழ்படைத்தோ னோர்ந்து.

(கசக)

கல்வி தனைப்போலக் காதலியுங் காதலருஞ்
செல்வப் பொருளுந் திகழவெனப்—பல்விதமா
மாசி யதுகூறி யன்பாய் நமையழைத்துப்
பேசியகம் போயினனே பேர்ந்து.

(கக0)

இன்னவெலாம் ஞாபகமோ வென்னன்ப வென்றுரைத்தே
யுன்னரிய கைதவனா யோர்மனிதன்—றண்ணப்போ
னன்னர் வினவி நலமறையோ னன்புண்பா
னின்னுமொழிந் திட்டா னிசைந்து.

(ககக)

பந்தனைதா னீத்தவனே பற்பலநா னின்பின்பு
வந்தனையா லென்னகொடு வந்தனைநீ—தந்தனையே
னன்றென்றான் பக்கணத்தி னற்சுவையிற் சிந்தனைதான்
சென்றபெருங் கள்வன் றெரிந்து.

(ககஉ)

இனியவுண வேதேனு மின்றிவரு வாயோ
மனியவுண துள்ளமதை வள்ளால்—நனியறவேன்
வேண்டு மதனி வெறுமை யனுப்புவளோ
பூண்டபுக ழுன்பா புகல்.

(ககங)

இங்க னளித்தியென வெம்மா னிருகரங்க
ளங்ஙனமே நீட்ட வருமறையோ—னெங்ஙன்
கொடுத்திடுவா னின்பாலே கொள்வோர்க்குக் காடி
மடுத்திடுவான் போலுமவன் மற்று.

(ககச)

பலநாட்கள் கண்ட பழங்கந்தை வாங்கிக்
குலநாரி போற்றுகுணக் குன்று—ணலநாற
வாய்ந்து முடிந்த வவற்பொதியைக் கண்டுகொண்டான்
வாய்ந்தபுகழ்க் கண்ணன் மகிழ்ந்து. (௧௫௫)

அன்பிற் கிடைத்த வவற்பொதியைத் தானவிழ்த்தே
யின்பினிரு கண்ணோக்கி பெம்பெருமான்—முன்புதவஞ்
செய்த பயனென்றே சிந்தையுடன் நன்வாயிற்
பெய்தா வைலோர் பிடி. (௧௫௬)

தேட்டாச் சுவையமநஞ் சிந்தை யுடன்சிறிது
போட்டா லுடம்புநனி பூரிக்குங்—கேட்டா லும்
யாவர்க்கு நாவுறு மென்றயின்றி னப்பிடிதான்
நேவர்க்கன் தூட்டினோன் நேர்ந்து. (௧௫௭)

முன்னுமவ லொன்று முனைமுறிந்த தில்லையே
தின்னுதற்குச் சர்க்கரையுந் தேவையிலை—யுன்னு
முலகெல்லா முண்டோனவ் வோர்பிடிதான் கொண்டு
நலமுடனே தின்று னயந்து. (௧௫௮)

அவலி லெனக்குமிக வாவலென வுன்றன்
செவிதனிலே கேட்டாயோ செப்பாய்—புனியதனின்
முன்பு மொழிந்திலனே முன்னவவென் றப்பிடிதா
னன்புடனே தின்று னணல். (௧௫௯)

பாங்காய்க் கொடிற்றொதுக்கிப் பக்குவமாய்ச் சற்றிருத்தித்
தேங்கமழ மென்று சீரமைசத்தே—யோங்குவகை
கொண்டப் பிடியவலுங் கோபாலன் றுனயின்றான்
பண்டைவினை யாவும் பறித்து. (௧௬௦)

பின்போர் பிடியெடுத்துப் பெய்திடுங்கால் வாயினிட
முன்போடி வந்து முளரிமக—என்போடு
கார்தன் கரம்பிடித்தாள் கைம்மாவின் கையதனைப்
போந்து பிடிபிடித்தாற் போன்று. (கக௯)

இந்தவிதஞ் சொற்ற விருடி தனைநோக்கி
விர்தையிது நன்குரைத்தாய் மேலவனை—சிர்தையுடன்
கார்த னுணுத்தடுத்தல் கற்பழகோ வென்றான்
ரோந்து பரிட்சித் திறை. (கக௯)

அன்று விடத்தை யானயின்ற காலையிலுஞ்
சென்று தடுத்திலை தேவியுமை—நன்று
கணவ னுணுத்தடுப்போர் கற்புடைய ரோநற்
குணவளலே ரீயெனக்குக் கூறு. (கக௯)

கார்தன் குறிப்பறிந்து காலமது தாழ்க்காம
லீந்துபச ரித்தே யினிமையுடன்—போந்தெவையு
முற்சாகத் தோடியற்ற லுத்தமிதன் செய்கையன்றோ
நற்சார்தங் கொண்டோய் நவில். (கக௯)

பசியறிந்து பக்குவமாய்ப் பர்த்தாவுக் கேற்ற
சுசியறிந் தூட்டிடலாம் னாயோய்—பசுவணைய
தாய்க்குப்பின் றுரமெனத் தாரணியிற் பேர்பெற்றார்
வாய்க்குங் குலமணியார் மற்று. (கக௯)

கற்புருவாய்ப் போந்த கருங்குழலாள் காசினியிற்
பொற்புருவாய்ச் சாரும் பொலிவமைந்தாள்—சொற்பிறங்கு
நற்குணத்தா ணற்குலத்தா ணுனிலமே நண்ணரிய
சற்குணத்தாள் பூமகளை தான். (கக௯)

சும்மா விருக்குஞ் சுகனையத் தேராகையவ
 ளெம்மா னுணுத்தடுக்க விவ்வுலகி—லம்மா
 விசைசுவளோ வென்றுரைத்தா நெவ்வுலக வேந்துந்
 திசைசுவியப் போற்றுகின்ற சேய். (௧௬௭)

கலையெல்லா மோர்ந்து கரிசறுத்த தூயோற்
 குலகெல்லாங் கொண்டாட வோங்கும்—விலையெல்லாச்
 செல்வஞ் செழிக்கவெனத் தின்றனனென் றோர்பிடிதான்
 செல்வியவ டானறிந்தா டேர்ந்து. (௧௬௮)

பிடியவற்கே செல்வம் பிறங்கும் பினுமோர்
 பிடியவ லுந் தின்றானேற் பேபனு—மடியவராய்த்
 தாமமர வேண்டுமெனத் தையலவ டான்றடுத்தாள்
 காமரமர் கண்ணன் கரம். (௧௬௯)

அன்றியுடே யன்ப னணிமனைக்கு வேண்டுவது
 துன்றியசீர்ச் செல்வமதோ துயபுகழ்—பொன்றிகழு
 மார்பன் பணிசெயலோ மாண்புறுநூல் கேட்டுமிக
 வோர்பவனே யுண்மை யுரை. (௧௭௦)

ஆதலினுற் கார்தற் கமைந்தவித மாகவுன்னிக்
 காதமரும் பொற்குழையாள் காதலுடன்—மாதரது
 தன்செயலே தான்செய்தாள் தாரணிதா னேத்திடவே
 நன்செயலே தான்புரிவோய் நன்கு. (௧௭௧)

அன்பருக்கே பென்று மடிமைத் தொழில்செய்மா
 லென்புருகப் பத்திசெயு மிம்மறைபோற்—கின்பமுட
 னீதளித்த லாகு மிதுவாகா தென்குவனோ
 தாத்ளித்த பூந்தாராய் சாற்று. (௧௭௨)

அறஞ்சிறிதோர் மாந்த ரறியாது செய்தாற்
நிறஞ்சிறப்ப மேலுலகஞ் சேர்வார்—மறஞ்சிறிது
மின்றியரு மாதவமா ரிம்மறையோற் கிஃதரிதோ
வென்றியமர் வேந்தே விளம்பு.

(௧௪௩)

பூமகட னோக்கமதைப் பூரணமாய்த் தானறியக்
கோமகற்கு நற்சுகன்றான் கூறியபி—ஐமகடான்
வாய்த்திருக்கு நன்னு வலர்போற்றுஞ் சீர்க்கதையை
பாய்த்துபினுஞ் சொல்வா னமர்ந்து.

(௧௪௪)

அன்றிரவோர் மென்படுக்கை யண்ணறா வாரியனுந்
துன்றியபே ரானந்தத் தூக்கமுற்று—மன்றிகழுஞ்
சீருவள கத்தையெலாஞ் சிந்தித்துக் கண்வளர்ந்தா
ராவுள மங்ங னமர்ந்து.

(௧௪௫)

கதிருதிக்குங் காலைக் கடனெல்லா முற்றி
மதிசுலத்து மன்னன்பால் வந்து—ரிதியமிகப்
பெற்றவன்போல் யாதொன்றும் பேசாது ஞானநிலை
யுற்றவன்றான் செல்வான்றன் னூர்க்கு.

(௧௪௬)

அக்காலைக் கண்ணனுமே யன்புடனே தான்வந்து
மிக்கார்வத் தோடடியில் வீழ்ந்திடவே—தொக்காசி
கூறி மகிழ்ந்து குசேலமுனி யேகினனால்
தேறிமுனம் வந்தவழி சேர்ந்து.

(௧௪௭)

மலர்வதனம்.பேர்த்து மணியதாங் காட்டிச்
சிலகிபரைத் தான்சினந்து சிறிக்—குலமறையோற்
கொன்றுங் கொடுத்திலனே பூரணப்பி வந்தான்மா
னன்றிதென்றார் மாதர் நகைத்து.

(௧௪௮)

தாயெதிரே கண்டதுபோற் றுங்கினான் கால்வீழ்ந்தான்
போயெதிரே கொண்டான் புனைவித்தா—னேயமுளா
னென்றே யறிவித்தா னேகென்றான் மாதரிது
நன்றேநன் றேயென்றார் நட்பு. (௧௭௯)

கட்டி யிணைத்தான் கரமுகிழ்த்தான் காதலுடன்
றட்டிக் கொடுத்தான்பின் றைவந்தா—னிட்டமுடன்
பொன்னு ரமளி புகவளித்தான் போவென்றான்
மின்னார்நன் றென்றார் வியந்து. (௧௮௦)

மன்னர் பலரிருக்க மற்றிவனை யேமதித்தா
னன்னருளத் தானெனவே நாடினான்—பன்னரிய
வின்மொழிகள் சொற்றா னிசைந்துமன மேகென்றான்
மென்மொழியார் நன்றிதென்றார் வேட்டு. (௧௮௧)

குன்றாத நண்பன் கொடுவந் ததைவாரித்
தின்றான் மகிழ்ந்து சிரமசைத்து—நன்றாக
வொன்றேனு மீயாம லோட்டிவிட்டா னின்னவன்சீர்
நன்றேயென் றார்மாதர் நட்பு. (௧௮௨)

மாயேன் செயலை மதித்தறிவார் யார்கொல்லோ
வேயோ வெனப்பொலிதோண் மென்மயில்கா—ளோயாம
வின்னவிதம் பேச விழுக்குடைத்தென் றார்சில்லோ
ரன்னவர்தம் வாயடங்க வன்று. (௧௮௩)

இந்தவித மாத ரியம்ப வெழின்மறையோன்
சந்தமுறுந் தண்மெவரை தானீங்கிக்—கொந்தளிக்கும்
வற்றாப் பெருங்கடலும் வன்பிறவி மாகடலுஞ்
செற்றாஹற் றுணர்த் திசை. (௧௮௪)

இரண்டாவது துவரைகாண்ட முற்றிற்ற.
ஆகச்செய்யுள். (௩௧௧.)

ஸ்ரீ
மூன்றுவது
வைகுந்த காண்டம்.

தேய்வ வணக்கம்.

சின்னையது தான் றெளியத் தேர்வார் வினையரவுக்
கந்தமுன பேருவண மாமென்பர்—சந்ததமுந்
துமேவுந் தொண்டருளந் தோன்றித் துலங்குகின்ற
பாமேக வண்ணன் பதம்.

நூல்.

எம்மா னருளா வினைத்த வுடம்புநனி
யம்மாபூ ரித்த தவன்கந்தை—பெம்மான்பொன்
வத்திரமா வாரு மணித்துளவ மாமணியாச்
சித்திரித்தாற் போன்ற சிறந்து.

(க)

காதற் பொலிபொருள்கள் காலொளிபொற் குண்டலமா
நிதிற் பவித்திரந்தான் செம்பொனவிர்—மோதிரமா
மாரியதே மாதவனு மன்மதனு வாய்ந்தனனே
பூரியதே தேக வரம்.

(ங)

முதவமே செய்து மனங்குலிய வேதன்னை
யோதியமர் முத்த ருதுவினைபோன்—மாதவனை
நீங்கிப் பறந்ததே நீளுலகை மாபக்கவெழு
வின்கிருனை யேய்க்கு மிடி.

(ஊ)

வைகுந்த காண்டம்.

௫௭

ஐயன் வரவறிந்தே பாதித்த ஊஞ்சுளிர
மெய்யின் மிசைவிச மென்காற்று—பையவே
பாலை வனமெல்லாம் பைந்தருக்க ளார்ந்திடுபூஞ்
சோலையெனத் தோன்றிற்றே சூழ்ந்து.

(ச)

இவையனைத்துங் கண்டா னிறுப்பூது கொண்டா
னவையனைத்தும் வென்றவுயர் நல்லோன்—புலியனைத்தும்
போற்றுங் குசேலனையே பேரவழியிற் றுங்கண்டார்
வேற்றுபல மன்னர் விரைந்து.

(ரு)

மணிவார் முடிதோய மாதவன்றன் றுளிற்
பணிவார் சிலர்துதிப்பார் பார்ப்பா—ரணிவா
ரடிதலைமே லார்ப்பா ரகம்பூப்பா ரென்றும்
படிதலைமேற் காப்போர் பரிந்து.

(சு)

பொன்னார் வரைமேற் பொலிந்திடுபுத் தேளெனவே
மின்னார் மணிசேர் வியன்றேர்மேல்—தென்னார்
மறையோனைத் தாமேத்தி மாண்புறவே வாழ்த்தி
விறையோருஞ் சென்ற ரிசைந்து.

(எ)

மண்டெரியா மல்வகையே வானத் திடையமார்
கண்டெரியா மன்மயங்கக் காண்மலரை—யெண்டெரியா
தேங்க விறைத்தனரே பேத்தினரெ யெல்லோருந்
துங்கக் களிக்கடிகைத் துய்த்து.

(ஞ)

பல்லியமே தான்முழங்கப் பன்மின்னார் பண்ணுடனே
நல்லியலிற் றுநடிக்க நான்மறையோர்—சொல்லியலார்
வேத முரைக்க வெருமுனிவ ரேத்தினு
நேதந் தவிர்த்தோனே யே.

(ஞ)

இன்னபல வெல்லா மெதிர்கண்மீங் கண்ணனடி
தன்னமரு நெஞ்சிற் றவிர்த்திலனே—மன்னுலகி
லென்று முறுவனவை பெம்மா னருளென்றே
சென்றிடுவான் மாமுனிவன் தேர்ந்து. (க௦)

மன்னர் பலரு மறையோரு மாதவருந்
துன்னுபடை யோருந் தொடர்ந்துவர—முன்னந்
தரைசெய் தவப்பேரூத் தன்னுரைச் சார்ந்தான்
புரைசெய்யாப் புண்ணியன்றான் போந்து. (க௧)

பழங்ககைதப் பார்ப்பான் பரிட்சித்தே வேத
முழங்கபல மன்னர் முதலோர்—செழுங்கரங்கள்
கூப்பச் சிறப்புற்றூற் கோதிற் றவம்போலப்
பூப்பதொன் றுண்டோ புகல். (க௨)

தன்னுர்ப் புறஞ்சார்ந்த தக்கணமே தண்மறையோன்
மின்னுரும் பொன்னின் வியனகராய்ப்—பொன்னுரு
மார்பன் றிருவருளான் மாறியதே மாதவர்க்குச்
சார்பாகுந் தன்சிந்துர் தான். (க௩)

மற்படுகா னெல்லாமே மாட நிலைவாய்ந்து
சொற்படுநா வல்லோர் சொலற்கரிதாய்—விற்படுபொன்
னுடே விழுந்து நயந்ததுபோற் றேன்றியதே
பூடோச் சிந்துர்தான் பின். (க௪)

அயனுலகுஞ் சொல்லா ரிபுலகு மீசன்
வியனுலகும் பொன்னுலகும் வேற்று—நயனுலகு
மொத்திடுமோ மாயோ னுயரருளால் பாவருமே
நத்திடுவான் வாய்ந்த நகர்க்கு. (க௫)

நடுநிலைமை நீங்காணை நல்லறமே சூழ்ந்து
கொடுநிலையி னின்றதுபோற் கூமேல்—வடுவற்றோர்க்
கீந்த வுதவிபோ லென்றுமுயர்ந் தோங்கியதே
வாய்ந்தமதிக் கெட்டா மதில்.

(௧௬)

அமிர்தங் கவர்ந்தோ ரணிநகர்மோ தென்று
திமிதமிடும் பாற்கடறான் செப்ப—வுமிழ்திரைசேர்
வாரிதியே சூழ்ந்து வளைந்ததுபோற் றோன்றியதே
சீரியல்கொண் டோங்குமகழ்ச் சேர்வு.

(௧௭)

இந்திரனீன் மேடை யெழுங்கதிரால் வெண்களிறு
கந்தடுகார்க் கைம்மாவாக் காண்படுதன்—முந்தைமுனி
சாப நினைந்து தளர்ந்துபின் தீருமனத்
தாபம் பிறவிடம்போய்த் தான்.

(௧௮)

வெள்ளியமா டந்தோறு மேவுமணிப் பூணல்லார்
நள்ளொளிதான் விச நடுவிருத்த—நெள்ளுதிருப்
பாற்கடளி னுப்பண் பதுமையார் தானமர்த்
தேவற்குமே யென்று மிசைந்து.

(௧௯)

கொல்லுகின்ற யானைக் குழாம்பொழியுந் தானமது
பல்லிடமுஞ் சென்று பரந்திடலான்—சொல்லுகின்ற
தேவர் வழக்குமெனச் சிந்தித்து மண்மேற்கான்
ழீவி நடக்கார் விழைந்து.

(௨௦)

மங்கலத்தின் மாண்பும் வகைவகையா மாளிகையுந்
தொங்கலங் கூந்தனற் றோகையரும்—பங்கமிலா
மக்கட் பெருமையு மாதனமு மாவளமு
மிக்க நகரிதுவா மே.

(௨௧)

நல்லோரு ஞானிகளு நாலிரண்டு யோகமதில்
வல்லோரு மாதவரு மற்றுமுள—வெல்லோரு
மீதே சுவர்க்கமென வேத்தி ழிதன்பெருமை
யேதே யெனவுரைப்பல் யான். (௨௨)

இன்னவெலாக் கண்டே யெழின்மா லருள்வலியாற்
பின்னுமுள வென்று பெருமறையோன்—பொன்னவீரு
மாமதில்வாய்ச் சென்றடைந்தான் மன்னர் பலருடனே
பூமதியோர் காணும் புரம். (௨௩)

அப்போ தகங்குளிர வாவலுடன் கையுறைகள்
கைப்போதி ழேந்திக் களிசிறப்ப—மெய்ப்போதத்
தாண யெதிர்கொள்வான் சார்ந்தா ரனைவருமே
யானபல மங்கலமே யார்ந்து. (௨௪)

வாழ்ந்தனமே யென்று மலர்முகங்கண் மண்டோயத்
தாழ்ந்தனராய்த் தேருருஞ் சாந்தனிட—மாழ்ந்துமிகு
மன்புடைய ராகி யமைதரவே தாஞ்செல்வா
ரென்புருக மெய்சிலிர்க்க வே. (௨௫)

பல்லியமே யார்ப்பப் பலபடையுஞ் சூழ்ந்துவர
மெல்லியலார் மங்கலமே மேம்படவே—சொல்லியலார்
வேத மதுமுழங்க வீதி தனைச்சார்ந்தா
னேதந் தவிர்த்தோ னிசைந்து. (௨௬)

இருபுறமார் மாடத் தெழிற்சாள ரத்தின்
மருவுறவே மாவதனம் வைத்துப்—பொருவில்லா
வாரியனை நோக்கி யறைந்திடுவா ராயிழையார்
சீரியலுஞ் செல்வமதைத் தேர்ந்து. (௨௭)

வைகுந்த காண்டம்.

கக

கிள்ளத் தசையற்றுக் கீற லுடையுடுத்துக்
கொள்ளச்சோ றற்ற குசேலன்றான்—விள்ளரிய
மாதனமே வாய்ந்து வருகின்றான் மன்மதனாய்
சோதரியே காணென்றார் சூழ்ந்து.

(௨௮)

கந்தழ லம்புசித்துக் கானகத்தே தான்வதிந்து
பந்தமறச் செய்தவமே பண்ணிடுவோ—ரிந்தமறை
யோனைப்போல் யாரே யுடர்வடைந்தார் யாரடைவார்
மாளைப்போற் கண்ணாய் மதி.

(௨௯)

யாவ ரிடத்து மருட்கருணை தாங்கிடுவோர்
தேவரி லு மேலென்றே செப்புமறை—மூவருமே
தாம்புகமும் வேதியற்குத் தாரணியி லோபெருமை
மேம்படுவின் பேறுபல வே.

(௩௦)

கற்பார் மனைவேண்டக் கண்ண னிடஞ்சென்றே
யற்பா ரவலனித்தே யன்னவனாற்—பொற்பாரும்
பேரதனைப் பெற்றுப் பெரும்பாக் கியனாகுஞ்
சீரதனைப் பெற்றான் நெளி.

(௩௧)

காயந் தனைவெறுத்துக் கானிற் றவஞ்செய்து
நேயமுட னென்றே நினைந்திடுவோர்—தேயமெலா
மாளக் கொடுத்தாலு மாயிழையே வேண்டாரோ
மாளுமென வெல்லா மதித்து.

(௩௨)

பற்றற்ற ரேனும் பரம னளித்ததுதான்
னெற்றுக்கே யாயிடினு மிவ்வுலகின்—முற்றிழையே
தள்ளுவரோ நல்லோர் தகுதியல வென்றுரைத்தே
யெள்ளுவரோ வென்னோ வியம்பு.

(௩௩)

செந்திருவந் துற்றாலுந் தீமிடிதா னுற்றாலுந்
 சிந்தைநிலை குன்றார் சிவமுணர்வோர்—முந்தைச்
 சனகன்போற் றேய்ந்திடுவார் தாரணியி லென்றுங்
 கனகமணிப் பூண்மார்பாய் காண். (௩௪)

பற்றற்ற னுக்கிப் படர்திருவும் பாக்கியமு
 முற்றிழையு நன்றென்பார் முன்னாளி—னற்றவமார்
 மெய்ச்செவன ரென்பான் விரும்பு மிளமையுற்றுத்
 துய்ச்சிலனே போகமதிற் றேய்ந்து. (௩௫)

என்ற சுகனடிதா னேத்திச் செவனரெனு
 மின்றவத்தோன் யாரிளமை யேற்றதிதவன்—மன்றலுற்ற
 தெவ்வா றருளெனவே யேந்துபுகழ் வேந்தனுக்கே
 யவ்வா றருள்வா னவன். (௩௬)

பேருலகம் போற்றும் பிருகு வெணுந்தவத்தோன்
 சிருறுநன் மைந்தன் செவனமுனி—மேருநிகர்
 கோலமது தான்கொள்ளுங் கோதிற் பனிவரையிற்
 சாலவே செய்தான் றவம். (௩௭)

தவம்புரியுஞ் சாந்தன் சரீரமெலார் தானே
 புவனமென மூடியதே புற்று—நவமான
 கற்பு நனிபடர்ந்து காமருபு வீன்றிடுமே
 சொற்பெறுமப் புற்றதனைச் சூழ்ந்து. (௩௮)

அக்கா லகிலமதை யாளுஞ்சை யாதிமனன்
 ரோக்கபுகழ்ச் செல்லி சுகனியென்பான்—மிக்கநறும்
 பைந்தா துகுக்கும் படர்மலர்தான் கொய்வான்கான்
 வந்தாளே மாதருடன் மற்று. (௩௯)

பூக்கொய்வான் போந்த புனிதையவள் செந்தேனை
வாக்குகின்ற மாமலர்சேர் வன்மீக—நோக்கினான்
வந்தடைந்தா டான்றனியே மற்றதனை யாய்ந்திடுவான்
சந்தடிதான் செய்யாமற் றான். (௪௦)

புற்றின்கண் ணோக்குதலும் புண்ணியன்றன் செய்யவிழி
முற்றுறவே தான்கண்டான் மொய்குழலான்—மற்றதனைப்
பொன்வண் டெனவயிர்த்தோர் பூங்கொம்பாற் குத்திடலு
முன்கொண் டெழுந்தான் முனி. (௪௧)

யோகமது குன்ற வுயர்புற்றில் வந்தடைந்தென்
னாகமது நோகவிது யார்செய்தார்—வேகமுட
னுற்றுணர வாய்வா னுறுங்கா லுயர்கயலைச்
செற்றவிழி மான்கண்டான் நேர்ந்து. (௪௨)

பூமகளோ பொன்மகளோ பொன்னுட் டிறைமகளோ
நாமகளோ நல்லிரதி நன்மகளோ—கோமகளோ
வென்றயிர்த்தான் தாமனுமே யின்பமல ரம்பவன்மேல்
வென்றிகொள ிட்டான் விரைந்து. (௪௩)

பொங்கியெழுங் காமப் புலிங்கத்திப் பற்றினி
மங்குதலி லாதழற்ற மாதவத்தோன்—கொங்கலர்மென்
கூந்தன் மடவாள் குளிர்கையைப் பற்றினனாள்
போந்ததுடர் போகும் பொருட்டு. (௪௪)

வெருககொண்டு மெய்விதிர்த்து வேர்த்துப் பதைத்துப்
பொருக்கெனவே கைப்பறித்தப் போந்து—குருக்கொண்ட
வஞ்சிலம்பே யார்ப்ப வாங்கமரும் பாங்கியர்பார்
றஞ்சமென விழ்ந்தா டவித்து. (௪௫)

குசேல வேண்பா.

பாயவ்ன் த் தென்னவோ பார்த்துப் பயந்தாளென்
 றுயிழையின் செங்கை யறியாம—னேயமுடன்
 பாங்கியர்கள் பற்பலவாம் பக்குவத்தைப் பண்ணியுமே
 தீங்ககலு மார்க்கமிலை தேர்ந்து. (சக)

அப்பொழுது சையாதி யண்ண லகங்குளிரத்
 துப்பிதழ்வாய்ப் பன்மனை யி சூழ்ந்துவர—வொப்பொருவும்
 பூவனத்தின் காட்சிப் பொலிவுதனைக் கண்டிடுவா
 னவனுடன் போந்தா னவன். (சௌ)

மன்புற்றி னின்று வருமா தவற்கண்டே
 யன்புற் றடிபணிந் தன்னேன்ற—னின்புற்ற
 கண்ணிற் குருதிரீர் காலுமிது யார்செயலென்
 றெண்ணியிக வாய்வா னிசைந்து. (சஅ)

பாங்கியர்தம் பாலிருந்த பான்மொழியாந் தன்மகளை
 யோங்குவகை யோடுற் றுயர்முனிச்சித்—தீங்கதனை
 யார்செய்தா ரென்றிடவே யந்நிகழ்வு முற்றுரைத்தாள்
 தார்செய்த வேந்தன் றனக்கு. (சக)

என்செய்தாய் பேதா யெனவிரங்கி யாங்கெய்தி
 மன்செய்த மெய்யோய் மடமகளின்—புன்செய்கை
 மன்னித் தருள்புரிவாய் மாதவனே யென்றிரந்தான்
 சென்னியவன் பொன்னடியிற் சேர்த்து. (இ)

இப்பொழுதே யுன்மகளை யென்றனக்குச் சீர்மனையாத்
 தப்பறீ யீந்திடுவாய் தாராயேல்—வெப்புறமென்
 சாபத்தி பற்றுமெனச் சாற்றிடலுஞ் சம்மதித்தான்
 கோபத்திற் காற்றாத கோ. (இக)

மன்னர் பலரை வரவழைத்து வேதமதிற்
 சொன்ன படியே துடியிடைபை—முன்னரழன்
 மன்றல் வினைசெய்து மாமுனியின் கைக்கொடுத்தான்
 வென்றிதரு வில்லமர்கை வேந்து. (௫௨)

சீலமிகு மாமுனியுஞ் செல்வச் சுகனியுமே
 கோலமுடன் கூடிக் குலாவுநாள்—ஞாலமகிழ்
 சீரா ரசுவினியாந் தேவருமே மோகித்தார்
 காரார் குழலானைக் கண்டு. (௫௩)

அமரர்நோய் தீர்க்கு மசுவினியாந் தேவர்
 சமரமிகும் வேளாற் றவித்துத்—திமிரமிகும்
 பூங்குழலாய் ஸாரன் பொரவிசைந்தான் காவென்று
 ராங்குமுலு மன்னு ரறிந்து. (௫௪)

சிந்தை சிவமாஞ் செவனமுனி யென்கணவ
 னெந்தைசை யாதிமன னென்றறிவீர்—நந்து
 நாகத் திடைப்படுத னுடாம லென்றன்
 விரகத்தி னின்றுய்வீர் விட்டு. (௫௫)

ஏந்தெழிலே மிக்க விளமை தனைவாய்ந்து
 போந்தவெம் போகம்போற் பொன்னழிந்து—தேய்ந்த
 துறவிதரும் போகஞ் சுகப்படுமோ நல்ல
 நறவுதருஞ் சொல்லாய் நவில். (௫௬)

காந்தனுடன் யாமுங் கடிமலரித் தீர்த்தத்திற்
 போந்து படிந்தாற் பொலனவிர—வாய்ந்திளமை
 கொண்டிடுவோ மாதே குறிப்பா யிசைந்தவரை
 மண்டிடுபே ரோகையுடன் வந்து. (௫௭)

இன்ன வுரைதன்னை யின்னுயிர்த்தன் னாயகற்குச்
சொன்ன வுடனேநற் றுமுனியு—மன்னதற்குச்
சம்மதித்தான் றைய றனிக்கற்பின் மொய்ம்பெவருந்
தம்மதியிற் கொண்டிடவே தான். (௬௮)

போந்துமல ரத்தடத்தே போய்ப்படிய மூவருமே
யேந்தெழில்வான் சோதி யெனவெழுந்தார்—காந்தையவள்
கற்பின் வலியாற்றன் காந்தனையே கண்டுமிகு
பொற்பின் விளங்கினள்பொன் போன்று. (௬௯)

தேசா ரசுவினியாந் தேவர் திறம்போற்றிப்
பேசாரின் றேறுங்கும் பெருமையோ—னேசமுட
னில்லா னுடன்கூடி யின்புற் றிருந்தனனே
சொல்லாரும் போகமதைத் துய்த்து. (௭௦)

மாதரவர் சேர்ந்து வகுத்துரைக்க வில்வாறு
மாதவனுஞ் சேர்ந்தான் மனைவாயி—லாதரவிற்
பல்லோரு மாணந்த பாட்பமதிற் றும்படிய
நல்லோரும் போற்றிடவே நன்கு. (௭௧)

தேரி னிழிந்து சிறுமனையை நோக்குதலும்
பேரின் பொலன்மனையாப் பெட்புறலுஞ்—சீரின்
பொலிவளனைப் பார்த்துத்தான் புன்சிரித்தான் ஞான
மலிவளனைக் கண்டோன் மகிழ்ந்து. (௭௨)

அந்தணன்ற னில்லாளு மான்ற வெழில்வாய்ந்து
வந்தனைந்தான் மின்போலு மாதருடன்—சுந்தைமகிழ்
துங்கிடுமா றொப்பிற் றுணைக்கணவன் றன்வரவைத்
தாங்கிடுமா றன்புடனே தான். (௭௩)

மின்னற் கொடியார்பான் மேவு மரகதமா
நன்ன நிலைபடர்ந்து நல்வரைப்—பொன்னவிர்பூ
வாய்ந்துதிகழ் மற்றை மணிகளுமே காங்கனியா
வேய்ந்துவிளங் கிற்றே யிசைந்து.

(௬௪)

வந்தனைதான் செய்து மகிழ்நனைப்பொன் னாதனத்திற்
சிந்தையுற வேற்றிச் சிரகரீர்—தந்துதவப்
பொற்றா மரைவிளக்கிப் பூம்பட்டா லந்நீரை
யொற்றாநின் றிட்டா ளுவந்து.

(௬௫)

சந்தனமே பூசித் தகைசான்ற பூமாலை
புந்தியுடன் சாத்திப் பொலன் றாமங்—கந்தமெழ
நீட்டி யுபசரித்து நீராஞ் சனம்வளை த்துக்
காட்டிவணங் கிட்டாள் கனிந்து.

(௬௬)

இன்னவித மேந்திழையா ளேத்தி மகிழ்ந்திருப்ப
வன்னவனு மன்புடனே யம்பொனவிர்—சொன்னவரை
யேய்க்குந் திருமா ளிகைக்கெழுந்தா னெங்ஙனுமே
வாய்க்குமிசை யுள்ளான் மகிழ்ந்து.

(௬௭)

பொற்குவையு முத்தின் பொலன்குவையுஞ் சீர்பவள
நற்குவையும் போற்றரிய நல்வரைக்—கற்குவையு
மற்றை மணிக்குவையும் வாய்ந்த வறைதோறு
முற்றுறவே கண்டான் முனி.

(௬௮)

சுட்டி துதன்மீது தோன்ற விடையினிடம்
பட்டுடைதா னோங்கிப் பகட்டவே—விட்டொளிதான்
விசுங் கலன்வகைகண் மெய்யோங்க வேமைந்தர்
பேசுமுரை கேட்டான் பெரிது.

(௬௯)

பைம்பொற் கலத்தினிடைப் பல்வகையாம் பக்கணமுஞ்
செம்பொற் பருப்பனமுந் தேர்ந்தூட்ட—வம்புதல்வர்
மற்றதனைப் பாராது வாய்ந்தவினை யாட்டினிட
முற்றதனைக் கண்டா னுவந்து. (௭௦)

விட்டின்க ணைவ்வோர் வியனறையிற் சேர்வளமெந்
நாட்டின்கண் சென்றாலு நண்ணரிதா—லேட்டின்கண்
மட்டி முடியாதாற் றெய்வத் தருள்வலியைக்
கூட்டிப் புகல்வதெவன் கூறு. (௭௧)

அருளாற் கிடைத்த வருநிதிய மெல்லா
மருள்வழியே யாகுகவென் றாய்ந்து—பொருளனைத்து
மன்பர்க்குந் தேவா லயப்பணிக்கு மான்ற்றிவா
ரின்பர்க்கு மீந்தா னிவன். (௭௨)

வேசையே போலும் வியன்மக்கள் செல்வமெனப்
பாச மறுத்தோர் பகருரையை—யாசையுடன்
கொண்டு தனமெல்லங் கூழுழுது மேயளித்தான்
மண்டுபே ரோகையுடன் மற்று. (௭௩)

இவ்விதமா யில்லத்தி ழீரேழ் புனிபுகழ்ச்
செவ்விதய மோடு திகழ்நாளி—லெளவியமே
செற்றமுனி யிச்செல்வஞ் சேர்ந்ததெவ னென்றொருநா
ளுற்றுணர வாய்வா னுளம். (௭௪)

கேசவன்பா, லொன்றையுமே கேளா திருந்திடவும்
பாசமிகும் பாழஞ்செல்வம் பற்றியதென்—மோசமது
செப்திமே யிந்நிதிதான் சேர்ந்தோர்க்கு ஞானநிலை
பெப்திமோ வம்மா னினி. (௭௫)

எல்லா வுயிர்க்கு மிழிவா யிருக்குமெனைப்
பொல்லாப் பெருஞ்செல்வம் பூதலத்தில்—வல்லார்க்கு
மேலா யிருத்திடுமே மேலவனை யிக்கொடுமை
யேலா தெனக்கே யினி. (௭௯)

பள்ளமதிற் றண்ணீர்தான் பாய்ந்திடல்போற் கண்ணனருள்
வெள்ளமது தாழ்ந்தோர்பான் மேவிடுமே—கள்ளமிலார்
சங்கந் துறத்திக் தணையுயர்த்துஞ் செல்வத்தாற்
பங்க முளவாம் பல. (௮௦)

மெய்ப்பொருளை யேவிலக்கி மீளா விருள்கொடுக்கும்
பொய்ப்பொருளைப் போக்கப் புயல்வண்ண—னைப்புக்கழப்
பாடித் துதிப்பான் பரவசமா யன்புடனே
யாடி யழுவா னவன். (௮௧)

மேனான் மறைகவர்ந்து வேலையிட்டுச் சென்றோனை
மீனா யுயிர்முடித்து மீட்டுமறை—யானா
வருளை யுவந்தனித்த வப்பனே போற்றி
பொருளை மறைத்திடுவாய் போந்து. (௮௨)

பண்டு கடல்கடையப் பர்வதமே தானழுந்தக்
கண்டு கமடக் கவினுருவங்—கொண்டு
பரித்த மணிவண்ணு பாதபலர் போற்றி
யெரித்திடுவா யிப்பொருளை யின்னு. (௮௩)

பாவியவன் றுன்சுருட்டிப் பாரதனைவா தலத்தின்
மேவியிட வேன விழுவுருவா—யாவிதனை
வாங்கிப் புவிவிரித்த மாலை யடிபோற்றி
திங்கதனைத் திர்ப்பாய் தெரித்து. (௮௪)

எங்கு முளனென் றியம்பியசொற் காத்தற்கே
யங்குபெருந் தூணி லடலரியாய்ப்—பொங்கியெழுந்
தார்த்துக் கனக எனக்பிளந்தோய் சீர்போற்றி
காத்திடுவா யுள்ளங் கணிந்து.

(அஉ)

மாவளிபான் மூவடிமண் வாங்கிமூன் ருமடியிற்
சேவடியை யன்னேன் சிரமதனி—லாவலுடன்
வைத்து மகிழ்ந்தருளும் வாமனா போற்றியுன்பாற்
கத்து மடியேனைக் கா.

(அங)

அந்தணரைப் பேணு தகங்கொண்டு தத்தமது
சின்னையினிற் கோனடத்துஞ் சீரில்லார்—சந்ததமும்
பாரதனின் மாளப் பரசெடுத்த பண்ணவவுன்
பேரதனைப் போற்றுமெனைப் பேண்.

(அச)

மாந்தரெலா நன்னெறியில் வந்தொழுகத் தண்ணருளாற்
சார்தயிசு மன்னன் றயரதன்பா—லேந்தெழிலார்
செல்வத் திருமகனாய்ச் சேர்த்தருளஞ் சீராமா
நல்வழியிற் சேர்த்தருள்வாய் நனகு,

(அரு)

போரதனைச் செய்யாது போயிருப்ப வேவிசயன்
போரதனை நாட்டப் பிறங்குமறைச்—சீரதனை
பூட்டி யமர்முடித்த வுத்தமனே நின்னருளைப்
போட்டிடுவா யுள்ளம் புகுந்து.

(அசு)

கந்தை யவறின்று காதலுட னென்றனையே
சின்னை குாரிசச் சிறப்பித்தா—யெந்தையே
நெஞ்சருகப் போற்றி நினைந்திடுமெற் குன்பதமே
தஞ்சமலான் மற்றுளவோ தான்.

(அஎ)

கண்ணுரு நீரரும்பக் கைதலைமேற் றுன்மலரப்
பண்ணுருந் தோத்திரங்கள் பண்ணுங்காற்—றண்ணுரு
மன்புருவா மண்ண லருமறையோன் றுன்மகிழ
வீன்புருவாய்ப் போந்தா னிசைந்து. (௮௮)

தனக்கோ ருருவமிலாத் தண்ணீருங் காணத்
தனக்கோ ருருவெடுத்தல் சாலுந்—தனக்கோ
ருருவமிலா வெம்மா னுறுகுளிர்நெஞ் சன்பர்க்
குருவமொடு போந்தா னுவந்து. (௮௯)

செங்கதிரும் வெண்கதிருஞ் சேர்ந்த செவியேய்ப்பப்
பொங்குகதிர்ச் சக்கரமும் போற்றுகின்ற—சங்கமுமே
பெம்மான் வலமிடமே யேந்தொளிதான் வீசிடவே
யம்மான்பாற் போந்தா னணல். (௯௦)

பூமா துடல்சிலிர்க்கப் புண்ணியர்க டாமேத்தத்
தேமா மலர்சொரியத் தேவுலகோர்—பாமா.
மறைமுழங்க வந்தடைந்தான் மால்வண்ண னன்பன்
குறைவிழுங்கத் தன்னுளத்தே கொண்டு. (௯௧)

இங்கேரீர் வம்மி னின்றே தொழுமின்காள்
பங்கே ருக்ககண்ணற் பாடுமின்கள்—சங்கேந்துங்
கண்ணனடி சேர்மினெனக் காணு புரங்கலிப்பப்
புண்ணியன்பாற் போந்தானப் போது. (௯௨)

கண்டான் விரைந்தெழுந்தான் கால்வீழ்ந்தான் மெய்யன்பு
கொண்டா னவனொளியிற் கூடினா—னுண்டா
னருளமுத மெய்சிலிர்ப்ப வாடினா னென்றுந்
தெருளமுத மூட்டுமுனி தேர்ந்து. (௯௩)

வேதமுடி தேராவவ் விண்டுவினைச் சிந்தித்துப்
போதமுடி வாய்நிறையும் பூரணமாய்—நாதமுடி
தானாய்ப் பரபோதத் தன்மயமாய்த் தானமர்ந்தா
னானை வருள்சே ரவன்.

(௬௪)

கானத் திடையமர்ந்துங் காய்கனியே தானுகர்ந்து
மான வரைவதிந்து மாதவமே—மோனமுறச்
செய்திடுவோர்க் கன்றிச் சிறந்திடுநின் மெய்ச்காட்சி
யெய்தியதே நாயேற்கு மின்று.

(௬௫)

வெஞ்சகடர் தானுதைத்தும் வெங்கானிற் றுனடந்து
நஞ்சரவ மீது நடித்துமே—மஞ்சதவழ்
கன்னிகரென் னெஞ்சிற் கழலிணையைத் தானிருத்த
வுன்னிப் பழகிணைகொல் லோது.

(௬௬)

என்றுபல பேசி யிருந்தழல்வெண் ணெய்பெனவே
யொன்றியதன் னுள்ள முடைந்துருக—நின்றமறை
யன்பனைக்கண் ணோக்கி யருட்டிருமா றுனுரைத்தா
னின்பனை வேட்டதெவ னென்று.

(௬௭)

பண்ணார் மறைமுடியும் பங்கயத்தோ னுங்காண
வண்ணுனின் பாத மடைந்தேற்குத்—தண்ணுருங்
கற்பகத்தே வின்பதமுங் காசினியி லெப்பதமு
மற்பமெனத் தோன்றிடுமே யாம்.

(௬௮)

எப்பிறப்பே யுற்றாறு மெம்மானின் பொன்னடியை
யப்பிறப்புத் தோறு மகத்திருத்தி—யிப்பிறப்பி
லெய்தியது போல விசைந்திடுவா யார்க்குமருள்
செய்திடுவா யென்றான் றெளிந்து.

(௬௯)

முன்பும் வெறுத்தேன் முழுமுதலே நின் பால்யான்
பின்பும் விழையேன் பெருஞ்செல்வர்—துன்புறவே
தானளிக்க லாமோரீ சான்றவநின் பாதபலர்
தேனளிக்கத் தேக்குவதுந் தேர்ந்து. (௧௦௦)

ஆதலா லைய வரித்தியவிச் செல்வத்தின்
மேதகமுன் னேர்ந்தமிழி வேண்டுகிறேன்—காதலுட
னன்பர் மனவிருப்ப மாற்றுவிக்கு நீயெனக்கு
மின்பமுடன் செய்வா யிது. (௧௦௧)

மருவி நினைச்சாரந்தார் வன்றுயரத் தாழ்த
றருமடமோ மாதவனே சாற்றாய்—திருவளித்த
துன்பா லணைந்தோர்க்கா முத்தமனே மற்றதற்குத்
துன்பால் வருந்துவதென் சொல். (௧௦௨)

பெய்ப்பொருடா னோர்ந்தோர்கண் மேவியெவ னுற்றிடினும்
பொய்ப்பொருடான் பற்றுவரோ புண்ணியனே—யிப்புவி
லந்தா மரைநீர்போ லாருழனை யிச்செல்வஞ்
சுந்தா குலஞ்செயுமோ செப்பு. (௧௦௩)

மீண்டுந் தனமே விழைவதிலே பென்றால்யாம்
வேண்டும் பொணையே வெறுத்திட்டாய்—யாண்டுமஃ
தென்னை விழையா தழிந்ததொக்கு மாய்ந்திலைகொ
லுன்னியதை யிப்போ துணர். (௧௦௪)

ஆதலா லன்ப வருநிதியப் பற்றினிறிக்
காதன் மனையோடு காசினியிற்—பேதமறப்
பன்னாட்கள் வாழ்ந்தெம் பதியெய்த மாமுனியோவர்
மன்னாநிற் கிந்தேன் வரம். (௧௦௫)

மாமறையோன் றுன்மறுக்கா வண்ண மகிழ்ந்துரைத்து
மாமறைக ளுந்தேரா மான்மறைந்தான்—ரோமறுத்த
வந்தணனு மண்ண லருள்வியந்து பன்னாட்கள்
சிற்தையுற வாழ்ந்தான் சிறந்து. (க௦௬)

கண்ணனடி யேகருதிக் காசில் குசேலமுனி
யுண்ணெகிழப் போற்று மொருதினத்தில்—விண்ணவர்கள்
கற்பகப்பூத் தாஞ்சொரியக் கண்ணனுல கஞ்சேர்ந்தான்
விற்பனர்கள் போற்ற வியந்து. (க௦௭)

வாரிதனில் வந்தடையு மாந்தியின் ரோற்றமெனக்
காரியலுங் கண்ணன் கழற்போதிற்—பேரியலு
மாதவனும் வந்தடைந்து மாற மகிழ்ச்சியுட
னாதவனிற் றுன்பொலிந்தா னங்கு. (க௦௮)

என்ற சுகமுனிவ னேர்திகழும் பொன்னடிக்கே
யொன்றுங் கருத்தினனா யுத்தமனே—துன்றியசீர்க்
காதையாற் சன்மக் கடல்கடந்தே நென்றான்ம
னேதையான் சொல்வே னினி. (க௦௯)

மூன்றாவது

ஐவதுந்த.காண்ட. மூற்றிற்று.

சுருதிச்செய்யுள் ௪௨௧.

வைகுந்த காண்டம்.

ஏடு

வாழி.

வேதமது வாழி வியனுலகேர் தாம்வாழி
பூதலமன் வாழி புண்ணியரும்—போதமம
ரன்பன் குசேல னரும்புகழு மாலருளு
மின்புடனே வாழி மிசைந்து.

ஆகச்செய்யுள் சஉஉ.

குசேல ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.



மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

குசேலவெண்பா அரும்பதவுரை.

செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.
	தேய்வவணக்கம்.		ஆர்கலி-கடல்.
க	கடவுளமார்த-கடவுள் விரு ம்பிய.	டு	விரைநீர்-வாசனை பொருந்தி யநீர்.
	புழைக்கைம்மா -உள் துளை யுடைய துதிக்கை யார்த யானை.	சு	காதுவன-கொலைத் தொழி ல்புரிவன.
உ	மாற்றவர்-பகைவர்.		காத்திரம்-உடல்.
	வேழம்-யானை. ஈங்கு கஜேத் திரனை யுணர்த்துகின்றது.	கா	ந்துவன-சுடுவன.
	மெல்லியலாள்-இலக்குமி.	அ	பரவ-துதிக்க.
	ஆழம்-கடல். ஈங்கு திருப்பா ற் கடலை யுணர்த்துகின் றது.	க	தோம்-குற்றம்.
ந	பழுதார்புரை-பொய் நிரம்பி யகுற்றம்.	ம	றுகு-தெரு.
அ	சடலம்-சரீரம்.	மா	கம்-ஆகாயம்.
	அவநீர்காண்டம்.	க0	ந்தலில்-கெடுத்தலில்லாத்.
உ	முகமன்-உபசாரம்.	பி	ன்னோர்-குத்திரர்.
ந	காயம்-ஆகாயம்.	கக	மும்மைப்படு பொருள் - வ ரைப்படுபொருள், திரைப் படு பொருள், தரைப் படு பொருள் ஆகிய மூன்றுவ கைப்படுபொருள்கள்.
		கஉ	மருமம்-மார்பு.
			மாறு-பகை.
		கந	மூன்றுதீ-ஆகவனீயம், காரு கபத்தியம், தக்கணக்கினி

செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.
	<p>யம் எனும் மூவகையங்கி. காசகல்-குற்றம் நீங்கிய. கச ஆவணம்-கடைவீதி. கடு கரடம்-யானை மதம். கலுழி-கலங்கனீர். வெம்மாவி-கடுமையுள்ள வா சனை. ஞாழல்-குங்குமமரம். கச எனக்குருளை-பன்றிக்குட்டி. கஅ நாரி-தோன்றி. உ௦ தத்துவம்-உண்மை. உஉ பீடு-பெருமை. முக்குற்றம் - ஐயம், திரிபு, அறியாமை எனும் மூன்று குற்றங்கள். உது தற்போதம்-ஐவபோதம். அற்போதம்-அஞ்ஞானம். உச பொல்லம் - துண்டு, தைத் தல். உஅ மீளி-தலைவன், அரசன். நக அலர்சொல்-பழிச்சொல். நடு ஏதமிலா-குற்றமில்லாத. நள தோற்குழு - யானைக் கூட் டம். நீவாரம்-வனநெல். ச௦ எவ்வம்-துக்கம்.</p>		<p>சச வீழ்தாயே-ஆசையுள்ள அன் னையே. சச வற்கலை-மாவுரி. ௫௦ புல்லுரை-அற்பமான சொ ல். ௫க அடிசில்-சோறு. ௫உ இந்து-சந்திரன். ௫ந ஆக்கம்-செல்வம். ௫ச கலாம்-கலகம். ௫டு அல்லல்-துன்பம். கூற்றுவன்-யமன். ௫எ செய்-குழந்தை. வில்வதனத்தாள்-பிரகாசம் பொருந்திய முகத்தை யு டையவள் ௫அ நடட்ட-சிகேகித்த. தாவில்-அழிதலில்லாத. ௯௦ தெண்ணிலையான்-தெளிந்த நிலையையுடையவன். ௯உ இக்கனைய-கரும்பு போன்ற. ௯க வேளை-மனம் தனை. ௯து அலரவன்-பிரமன். ௯க குய்யம்-வஞ்சனை. சலதி-சமுத்திரம். ஈங்கு தி ருப்பாற்கடல். ௯எ மூங்கையர்-ஊமையர்.</p>

வெய்யுள் என்ன.	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் என்ன.	அரும்பதவுரை.
சுஅ இன்னல்-துன்பம், நத்திடார்-விரும்பார். சுசு குழலான்-வேயங்குழலுடையவன். மூரித்தனம்-பெரியதனம். எக கொண்-அச்சம். மைம்மைந்தை-மிகுந்தஅஞ்ஞானத்தை, இருண்டமயக்கத்தை. எச மயல்-மயக்கம். எக உலையா-கெடுத்தலில்லாத. அ௦ களைகண்-ஆதரவு. தெண்ணன்- தெள்ளியதும் நன்மையுமான. அக தணந்தோர்-நீங்கினோர். அந முன்றுன்னி - முன்பு நெருங்கி. அச கையுறை-கையில் கொண்டி போகும்பொருள். அஞ கண்மே-உடனே. அல்லல்-துன்பம். அக பிதிராமல்-உதிராமல். அஅ மஞ்சு-மேகம். அக பாணு-சூரியன். கக மீளி-தலைவன். ஈங்கு குசேலமுனி.	கஉ எழுநா- அக்கினி. கந அறல்-நீர். வளி-காற்று. கூ-பூமி. கடு வாங்கு-வளைந்த. கக நத்தன்-சங்கேந்தியாகடவுள் சுஅ விழுமியோன-மேலோன். க௦க துனி-துன்பம். க௦க காஞ்சிரம்-எட்டிமரம். க௦க க-வதுமால் - மேகம். உ-வதுமால்-திருமால். ந-வதுமால்-பெருமை. ககக வாரி-கடல். ககஉ கொண்- இளமை அல்லது பெருமை. ககடு அந்தம்-அழகு. ககச கால்-காற்று. ஆலும்-சேரும் அல்லது ஒலிக்கும். ககக கூம்பு-பாய்மரம். சோங்கு-மாக்கலம். துவரைகாண்டம். உ கதித்த-எழுந்த. ந. மறன்-பாவம்.		

செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.
௬	தற்போதம்-ஜீவபோதம். சிற்போதம்-ஞானபோதம். அற்போதம்-அஞ்ஞானம்.	௩௩	தமர்-பந்து. சமர்-யுத்தம்.
௭	முகிலேய்-மேகத்தையொ த்த.	௩௪	யாதிருந்தால்-நினைவிருந் தால்.
௮	வேழம்-அகழைச் சொல்லு மிடத்துயானை; கவியைச் சொல்லுமிடத்துகரும்பு.	௩௫	அற்றம்-சமயம். மேதி-எருமை.
௧௧	முன்னம்-நினைக்கும் பின்னோர்-குத்திரர்.	௪௦	சாரல்-தூறல், மழைபெய் தல்.
௧௨	வில்-பிரகாசம்.	௪௧	தேரல்-தேன்.
௧௪	கன்னல்-கரும்பு.	௪௨	எதிலார்-பகைவர் பேதிலா-மதி மயக்கமின்றி.
௧௬	இருக்கு-வேதம்.	௪௩	வரை-மலை.
௧௮	நாப்பண-நடு.	௪௪	தாது-மகரந்தப்பொடி.
௧௯	சதிபதி-ஸ்திரி புருஷாள். பீடம்-மணமேடை	௪௫	காவில்-தோட்டத்தில்.
௨௦	உவரி-கடல்.	௫௦	செவ்வேந்தர்-பகையரசர்.
௨௧	கைதவம்-வஞ்சனை.	௫௧	காசு-குற்றம்.
௨௨	நவையுடையோர்-பழிபாவ முடையோர்.	௫௨	கன்றி-கைந்து.
௨௩	எல்லும்-சூரியனும்.	௫௩	கலுழந்து-கலங்கி.
௨௪	ஊர்திகள்-வாகனங்கள். சொல்லேந்து-புகழேந்து. கோலம்-அழகு.	௫௪	பேரென்று-பேர் + என்று- பெரியசூரியன் அதாவது ஞானசூரியன்.
௩௦	நன்முகமன்-உலம்பசாரம்.	௫௫	அம்மை-மறுபிறப்பு.
௩௧	நென்னல்-நேற்று.	௬௨	வேலை-கடல்.
		௬௩	திருக்கு-கண்.
		௬௪	நகை-ஆசை.
		௬௫	கேத்திரம்-கேசித்திரம்.

செய்யுள் எண்	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் எண்	அரும்பதவுரை.
எஅ	துரிசு-குற்றம். சேனாடு-சுவர்க்கம். சேர்வு-இருப்பிடம்.		“நக்கிரன்” என்றதில்நகரம் சிறப்புப்பொருடருதல்உச் சிமேற்புலவர் கொள் நச்சி ஞர்க்கினியர் உரைத்தவாற் ருனுமுணர்க.
எக	உவளகம்-அந்தப்புரம்.	ககக	நாதாந்தம்-ஞானநிலைகளில் ஒன்று.
அக	கார்-மேகம்.	ககஅ	சேண்டலம்-சுவர்க்கம்.
உஉ	ஏறு-உயர்ச்சி.	கஉந	கான்முளே-குழந்தை.
அஅ	மீன்-நட்சத்திரம்.	கஉரு	கணம்- வேதசுவர்த்தின்ஒ ன்று.
அஎ	தானை-வஸ்திரம்.	கஉஎ	ஏதம்-குற்றம்.
கஉ	ஒகை-சந்தோஷம்.	கஉக	நான்ம்-ஸ்நானம்.
கரு	மலக்குறும்பு-அழுக்குநிறை ந்தபொல்லாப்பு.	கஉஉ	சாவி-சப்பட்டை. அல்லது. பதர்
கக	காப்பினார் - காவலாளிகள், துவாரபாலகர்.	கஉச	மங்குல்-மேகம்,
க00	அண்மை-சமீபம். ஒவியம்-சித்திரம். பூங்கதிர்- அழகியகிரணம் வாய்ந்தகுரியன். சேர்க்கை- சேருமிடம்	கஉக	அப்பு-ஜலம்.
க0உ	படி-பூமி	கஉஎ	முழுவம்-முரசு
க0ச	நிலகம்-பொட்டி.	கஉக	செய்-வயல்.
கக0	கருனை-பொரிக்கறி.		கனமழை-பெருமழை.
ககஉ	விரை-வாசனை.	கச0	கந்து யானைகட்டுந்தறி. அடரும்-பிபர்க்கும்.
	பாகடை-பாக்கு,வெற்றிலை. குஞ்சம்-ஓர்வகைவிசிற்.	கசக	சாலை-மாக்கொப்பு. உரம்-துடும்,ஊக்கம்.
ககச	நத்தவர்-எண்டுநகரஞ்சிறப் புப்பொருண்மேற்று.	கசஉ	குடம்பை-கூடி. துனைந்துவினாந்து.

செய்யுளி ன் எண்.	அரும்பதவுரை.	செய்யுளி ன் எண்.	அரும்பதவுரை.
கசடு	க. வதுபதம்-குழைவு.	எ	புத்தேன்-தெய்வம்.இங்குபா
கசக	உ.வதுபதம்-சோறு.	ம	சிவம்.
கசக	நந்திடவே-வருந்திடவே	க	பல்லியம்-வாத்தியம்.
கசஎ	தண்க திரோன்-சந்திரன்.	கச	பீடு-பெருமை.
கசஎ	செங்க திரோன்- சூரியன்.	கடு	நத்திடுவான்-விரும்பும்
கசஅ	விமலம்- அழகு, அழுக்கின்	படி	
	மை.	கச	வடு-குற்றம்.
கடுக	கைதவன்-வஞ்சகன்.	கஎ	திரை-அலை.
கடுடு	நாரி-ஸ்திரீ.	உச	தொங்கல்-பூமலை.
கசக	முளரிமகன்-ருக்மணி.	உஅ	கீறல்-கிழித்தல்.
கசஅ	கரிசு-குற்றம்.	நக	அற்பார்- அன்புநிறைந்த.
கசக	காமர்-அழகு.		பொற்பு-அழகு.
கஎஎ	ஆர்வம்-சந்தோஷம்.	நச	மன்றல்-விவாகம்.
கஎஅ	சிலதியர்-தோழியர்.	நஅ	கற்பு-மூல்லைக்கொடி.
கஎக	புனைவித்தான்- அலங்கரித்	ச௦	வன்ரீகம்-புற்று.
	தான்.	சக	முன்-கருதல்.
கஅ௦	தைவந்தான்-தடவினான்.	சச	புலிங்கம்-தீப்பொறி.
	அமளி-படுக்கை.		கொங்கு-வாசனை.
கஅந	வேய்-மூங்கில்.	சடு	குரு-நிறம்,பெருமை.
	இழுக்கு-குற்றம்.	சஎ	துப்பிதழ்- பவளபோன்றவு
		தடு.	
	வைதுந்தகாண்டம்.		பொலிவு-அழகு.
		சஅ	காலும்-வடியும்.
	உவணம்-கருடன்.	இச	சமரம்-போர்.
	பா-பரவிய.		வேன்-மன்மதன்.
	இஇறம்பூது-ஆச்சரியம்.		இமிரம்-இருள்.

செய்யுள் எண்	அரும்பதவுரை.	செய்யுள் எண்.	அரும்பதவுரை.
௫௫	என்றன்- என்பேரி லுள்ள விரகம்-காமநோய்.	௧௦	இக்கு நரசிம்மக் கடவுள். செவி-அழகு. செவ்வியென் னும்சொல்லின் சிதைவு.
௫௬	பொன்-அழகு. நறவு-தேன்.		அம்மான்-அழகிய மஹான். மான் என்பது மஹான் எ ன்னும் வடசொல்லின் சி தைவு.
௫௭	கடி-வாசனை.		திரு-செல்வம்.
௬௧	பாட்பம்-கண்ணீர்.	௧௦௨	சிந்தாகுலம்-மனக்கவலை.
௬௬	நீராஞ்சனம்- கண்ணாறுகழி க்குமோர்வகை யாலாத்தி.	௧௦௩	பொனையே-இலக்குமியை யே.
௬௯	கலன்-ஆபரணம்.	௧௦௪	விற்பனர்-கற்றோர்.
௭௭	பங்கம்-குற்றம்.		
௭௯	ஆன-அழியாத.		
௮௨	அடலரி-வலிமிகுந்த சிங்கம்.		

தசேலவேண்பா அரும்பதவுரை முற்றிற்று.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அகமுமதினு	... ௨௭	அல்லல்	... ௧௪
அக்காலகிலமதை	... ௬௨	அவலில்	... ௧௧
அக்காலே	... ௧௪	அழுந்துபசி	... ௯
அஞ்சாத	... ௨௭	அறஞ்சிறிதோர்	... ௧௪
அணைந்தோ	... ௧௮	அறன்முதலா	... ௨௧
அந்தணரே	... ௩௪	அன்பருக்கே	... ௧௩
அந்தணரை	... ௭௦	அன்பர்க்கெளி	... ௧
அந்தணன்	... ௧௭	அன்பிற்கிடைத்த	... ௧௧
அந்தணன்ற	... ௬௬	அன்றியுமே	... ௧௩
அந்தப்புரம்	... ௩௮	அன்றிரவோர்	... ௧௪
அந்நாள்	... ௩௧	அன்றுதிருமால்	... ௨௬
அந்நீணகர்	... ௧௧	அன்றுமிக	... ௩௪
அப்பொழுது	... ௪௭	அன்றுவிடத்தை	... ௧௨
அத்பொழுதுசையாதி	... ௬௪	அன்னதுதான்	... ௪௧
அப்போதகம்	... ௬௦	அண்ணோர்தம்	... ௪௧
அமரர்நோய்	... ௬௧	ஆக்கம்படைத்தோர்	... ௧௪
அமிர்தம்	... ௧௯	ஆடுவார்	... ௩௬
அம்மா	... ௧௨	ஆதலாலன்ப	... ௭௩
அயனுலகும்	... ௧௮	ஆதலாலைய	... ௭௩
அருவத்தார்	... ௨௦	ஆதலினாலாரியனே	... ௪௧
அருளாற்	... ௬௮	ஆதலினாலைய	... ௩௩
அருள்சேரு	... ௪௧	ஆதலினாற்	... ௧௩
அலரவன்	... ௧௬	ஆதிநான்	... ௩௬

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.		பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.		பக்கம்.
ஆதிநாளைய	...	நக	இலக்கணமே	...	சக
ஆலை	..	நந	இவையனைத்தும்	...	டுஎ
ஆவரவீவ்	...	நஎ	இவ்வகைய	...	உச
ஆவியனையாய்	...	சஎ	இவ்வண்ணம்	...	கஉ
இங்கேநீர்	...	எக	இவ்விதமாய்	...	சஅ
இங்கனனித்தி	...	நு	இவ்வேந்தர்	...	நந
இங்கனிவ	...	கக	இனியவுண	...	நு
இங்ஙன்	சஉ	இன்பமதை	...	நந
இடித்தொளி	...	சஎ	இன்றிரா	...	உக
இடியே	...	சஅ	இன்றே	...	சந
இதுவரையும்	...	நஅ	இன்னசொற்	...	உச
இதுவறிந்தும்	...	உஉ	இன்னதவத்	...	க
இத்தகைய	...	நந	இன்னநகர்	...	உச
இத்தகையவெப்பில்	...	உக	இன்னபல	...	நஅ
இத்தலைவாய்	...	நந	இன்னவறுமை	...	சச
இத்தவிதநாமயங்கி	...	சக	இன்னவிதமேந்திழை	...	சஎ
இத்தவிதமாதர்	...	நந	இன்னவிதம்	...	சந
இத்தவிதம்	...	நஉ	இன்னவுரை	...	சச
இத்திரநீன்	...	நக	இன்னவெலாம்	...	நு
இப்பொழுதே	..	சச	இன்னவெலாங்கண்டே	...	சு
இம்மாநகர்	...	எ	இன்னவெழில்	...	நஅ
இம்மாமறையோன்	...	நச	இன்னே	...	ச
இம்மையிலே	...	நச	இன்றோர்	...	நச
இம்மையிலேயெச்சகமு.	...	ந	நக்கிவனில்	...	சஉ
இருந்தனந்தாம்	...	உச	நசனடி	...	உ
இருபுறமார்	...	சு	உலகந்தனை	...	நந
இருவினை	...	உந	ஊற்றுக்கின்ற	...	சஅ

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
எங்குமுள்ளன்	... ௪௦	கட்பகை	... ௨௩
எத்தனைபேர்	... ௪௩	கண்டான்	... ௪௧
எப்பிறப்பே	... ௪௨	கண்டு	... ௩௦
எப்பொருளாயர்	... ௩	கண்ணனடி	... ௪௪
எம்மானருளால்	... ௩௬	கண்ணனனு	... ௪௦
எம்மான்றரு	... ௧௮	கண்ணனை	... ௧௩
எல்லாவுயிர்க்	... ௬௬	கண்ணனைநீநர்	... ௨௬
எளியேன்	... ௨௬	கண்ணன்	... ௧௮
என்செய்தாய்	... ௬௪	கண்ணன்கருமேனி	... ௬
என்செய்வேன்	... ௨௪	கண்ணரு	... ௪௧
என்றசுகமுனிவன்	... ௪௪	கந்திருதிக்குங்	... ௩௪
என்றசுகனடி	... ௬௨	கந்தமலருந்	... ௨௦
என்றுபல	... ௪௨	கந்தமூலம்	... ௬௧
என்றுமுலையா	... ௧௮	கந்தையவல்	... ௪௦
என்னதுயர்	... ௨௨	கந்தையிலார்	... ௩௪
எதிலாராவி	... ௩௨	கந்தையுடுப்பார்	... ௩௬
எந்தெழிலே	... ௬௩	கருப்பையண்டத்	... ௧௩
எந்தெழிற்சீர்	... ௨௮	கலையுணர்ச்சி	... ௪௬
எற்பதிகழ்ச்சி	... ௧௧	கலையெல்லாம்	... ௩௩
எனைவழி	... ௨௦	கல்விதனை	... ௩௦
ஐயனடி	... ௪௩	கல்விபயி	... ௩௦
ஐயன்வா	... ௩௪	கற்பகத்தையிங்	... ௩௩
ஒருமகவுக்	... ௧௧	கற்பகத்தைதச்சார்	... ௨௨
ஒருமூன்று	... ௪	கற்பார்	... ௬௧
ஒதியநாள்	... ௩௧	கற்பருவாய்	... ௩௨
கங்கைமுதல்	... ௩௪	கண்மதியே	... ௪௬
கட்டியனை	... ௩௩	காக்குங்களை	... ௩௬

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
எண்டலுமே	... ௪௨	கொலைகளவு	... ௩௬
நாதமிருந்தாலும்	... ௪௭	கொல்லுகின்ற	.. ௫௬
நாதலினே	... ௧௧	கோடிபொன்	... ௧௩
நாதிற்	... ௫௬	கோதிலா	... ௩௧
நாந்தனுடல்	... ௧௦	கோதில்	... ௧௦
நாந்தனுடன்	... ௬௫	ஃகாதைமட	... ௬
நாந்தனுரை	... ௧௬	கோயின்	... ௨௮
நாந்தன்	... ௫௨	சங்கந்தனை	... ௨௩
காய்ந்தனை	... ௬௧	சந்தனமே	... ௬௭
காயமளா	... ௫	சந்திசெபம்	... ௬
காயவழி	... ௬	சரியைமுதல்	... ௮
காலையர்கள்	... ௩௨	சற்றேயிவ	... ௩௭
காற்றும்மை	... ௪௬	சாரன்முகம்	... ௩௨
கானத்திடை	... ௭௨	சாலவுமே	... ௩௮
கானத்தொரு	... ௭	சாற்றும்	... ௪௮
கள்ளத்தசை	... ௬௧	சிற்தைகளி	... ௩௬
குணமேறி	... ௮	சிற்தைசிவமாம்	... ௬௫
குருந்தையடி	... ௪௬	சிற்தையது	... ௫௬
குன்றினைய	... ௪௪	சிறியோர்	... ௩௭
குன்றத	... ௫௫	சீடர்திறம்	... ௮
குன்றெடுத்து	... ௨௬	சீராரின்	... ௪௬
கேசவன்பால்	... ௬௮	சீருடனே	... ௩௦
கேடென்றிவை	... ௧௭	சீலமிசூ	... ௬௫
கேட்டபொழுதே	... ௪௦	சுட்டிதுதல்	... ௬௭
கேட்டார்	... ௩௬	சுட்டிமுதல்	... ௧௨
கைதலைமே	... ௨௮	சும்மாவிருக்கும்	... ௫௩
கைநனைய	... ௪௮	சும்மாவிருந்தேனை	... ௩

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
செங்கதிரும்	...	எக திலகமண்	...
செங்கரமே	...	உரு தீங்குயிலேய்	...
செந்தமிழ்தேர்	...	உசு தீதிலரு	...
செந்தாமரை	...	நந தீதிறிரொளபதை	...
செந்திருவந்	...	சுஉ துட்டரக	...
செம்பொன்	...	நஅ தும்பைமல	...
செய்தவவல்	...	கக தெய்வம்	...
செல்வமகள்	...	க0 தெருவினெழில்	...
செல்வரது	...	ந0 தேசராசுவினி	...
சேரவுடல்	...	க1 தேட்டாச்சுவை	...
சேர்த்தநீ	...	கக தேரினிழிந்து	...
சேனைபுடை	...	நஉ தோமனைத்தும்	...
சொல்லமுத	...	சந நங்குரவ	...
சொல்லியவவ்	...	கரு நடுநிலைமை	...
தண்டுவரை	...	உந நட்பே	...
தத்துவங்கள்	...	உ நம்பகையை	...
தந்தைதாய்	...	ந0 நல்லார்	...
தவம்புரியும்	...	சுஉ நல்லோரும்	...
தழலோம்பி	...	அ நன்னிலமே	...
தற்போதம்	...	உசு நாகசுர	...
தனக்கோர்	...	எக நாணமுதல்	...
தனியே	...	உஉ நாதாந்த	...
தன்னூர்ப்புறம்	...	ருஅ நாணமுதல்	...
தன்னையறியும்	...	நசு நிதியாளனை	...
தாயார்	...	கஎ நிலனாதி	...
தாயெதிரே	...	ருரு நீருற்ற	...
திங்களொடு	...	நஅ நெடுநா	...

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
நென்ன லுண்ட	... ௩௦	பிடியவற்கே	... ௩௩
நேர்ந்தமிழ்	... ௧௩	பிடியினங்கள்	... ௪௦
பக்கத்து	... ௧௨	பித்தருன்மத்தர்	... ௪௪
பசியறிந்து	... ௩௨	பிறத்திடும்	... ௧௬
பண்டுகடல்	... ௬௬	பின்போர்	... ௩௨
பண்ணார்	... ௭௨	புற்றினகண்	... ௬௩
பந்தனைதா	... ௩௦	புன்புலால்	... ௧௬
பலநாட்க	... ௩௧	பூக்கொய்வான்	... ௬௩
பல்லனைத்தும்	... ௧௧	பூணூலே	... ௧௨
பல்லியமே	... ௩௭	பூண்டதயை	... ௪௪
பல்லியமேயார்ப்ப	... ௪௦	பூமகடன்	... ௩௪
பல்லுலகம்	... ௨௬	பூமகளோ	... ௬௩
பழங்குத்தை	... ௩௮	பூமாதா	... ௭௧
பள்ளமகில்	... ௬௬	பேருலகம்	... ௬௨
பற்றற்றாரேனும்	... ௬௧	பைம்பொற்	... ௬௮
பற்றற்றானுக்கிப்	... ௬௨	பைந்துளவ	... ௧௬
பன்மணிவாய்	... ௪௧	பொங்கியெழும்	... ௬௩
பாங்காய்	... ௩௧	பொற்குவையும்	... ௬௭
பாங்கியர்தம்	... ௬௪	பொற்பின்	... ௧௩
பாசத்தளையீத்து	... ௨௩	பொன்னவிரும்	... ௧௪
பாசந்தனையறுத்து	... ௧௬	பொன்னொருவள	... ௩௮
பாம்பணைசேர்	... ௨௪	பொன்னொருவரை	... ௩௭
பாயவனத்	... ௬௪	போந்துமலர்	... ௬௬
பாருலகம்	... ௩	போரதனை	... ௭௦
பார்புசமும்	... ௧	மக்கடமை	... ௧௩
பார்ப்பான்	... ௨௧	மங்கலத்தின்	... ௩௬
பாவியவன்	... ௬௬	மஞ்சு	... ௧௬

செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
மணிவார்	... ௫௭	மாந்தர்	... ௩௪
மண்டெரியா	... ௫௭	மாமதிலே	... ௨௮
மண்ணு	... ௨௦	மாமறையோன்	... ௭௪
மந்திரமா	... ௯	மாயோன்	... ௫௫
மருங்கில்	... ௨௪	மாவலிபால்	... ௭௦
மருமத்தயில்	... ௭	மிடியோர்	... ௪௨
மருவிநிலை	... ௭௩	மின்னவிரும்	... ௩௪
மல்வதனம்	... ௫௪	மின்னற்கொடி	... ௬௭
மழைபடியும்	... ௮	மின்றார்	... ௨௮
மறையெல்லாம்	... ௩௭	மின்னுகின்ற	... ௩௯
மற்படுகா	... ௫௮	மீண்டுந்	... ௭௩
மற்றவன்	... ௧௫	மீனம்	... ௨௩
மற்றைவழி	... ௨௨	முத்தரிலக்கணம்	... ௩௫
மன்புற்றி	... ௬௪	முத்திக்கு	... ௨௬
மன்வரவு	... ௪௦	முத்திதனை	... ௪௫
மன்னையே	... ௪௧	முத்தி	... ௨௭
மன்னர்பலரிருக்க	... ௫௫	முற்றமுணர்ந்த	... ௪௮
மன்னர்பலரும்	... ௫௮	முன்புநடந்த	... ௧௯
மன்னர்பலரை	... ௬௫	முன்புபடித்த	... ௪௫
மன்னர்முடி	... ௨௨	முன்பும்	... ௭௩
மன்னுமுயிர்	... ௧௩	முன்பெத்தனை	... ௧௭
மாட்டும்	... ௪௯	முன்னாள்	... ௪௭
மாணிக்க	... ௨௭	முன்னுமவல்	... ௫௧
மாதாவர்	... ௬௬	மூவுலகு	... ௭
மாதவமே	... ௪௬	மூன்றுவரு	... ௨௭
மாதவமேசெய்து	... ௫௬	மெத்தியபல்	... ௯
மாந்தரெலாம்	... ௭௦	மெய்ப்பொருளை	... ௬௯

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	செய்யுள் முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
மெய்ப்பொருடான் ...	௭௩	வாசக்கருங் ...	௬
மெல்லவெழுத்து ...	௭௪	வாசமலர் ...	௨௦
மென்காற் ...	௭௩	வாயில்காப்பாரை ...	௨௮
மேதி ...	௭௩	வாரிதனில் ...	௭௪
மேனாள் ...	௬௬	வாழ்ந்தனமே ...	௬௦
மைந்தரனமின்றி ...	௭௩	விரைசேரும் ...	௭௩
மைந்தர்தமக்கிரங்கி ...	௭௮	வில்லேந்து ...	௭௦
மைந்தர்தமக்கிரங்கி ...	௭௮	வீட்டினகண் ...	௬௮
வாடும் ...	௭௩	வெஞ்சடம் ...	௭௨
மைந்தர்வருந் ...	௬௬	வெம்மை ...	௭௩
மோதுகின்ற ...	௬௮	வெய்யோனகல ...	௨௧
யாரென்றறிந் ...	௭௪	வெய்யோனுதி ...	௬௬
யாவரிடத்தும் ...	௬௬	வெய்யோன்வழி ...	௨௩
யோகமது ...	௬௩	வெருக்கொண்டி ...	௬௩
வங்கமுதை ...	௨௪	வெள்ளியமா ...	௭௬
வந்தமுனி ...	௭	வேசையே ...	௬௮
வந்தனைதான் ...	௬௭	வேதசிகை ...	௨
வந்தவிருந் ...	௬	வேதந்தெளித்த ...	௨
வருவிருந் ...	௭௦	வேதமது ...	௭௭
வழிவந்தினே ...	௬௬	வேதமதுவாழி ...	௭௭
வற்றியெலும் ...	௬௦	வேதமுடி ...	௭௨
வனப்பழிக்கும் ...	௭௬	வேதமுடிவில் ...	௬௨
வன்றினிய ...	௭௭	வேதமுதித்த ...	௨௭
வாக்கிருந்தும் ...	௭௬	வேதமுழக்கொலி ...	௭
வாங்குகடலினி ...	௨௧	வேதமே ...	௭
வாங்குகடன்மீ ...	௨௩	வேறுமனை ...	௭௨
வாங்குகலை ...	௭௨		

செய்யுள் முத்தூறிப்பகராதி முற்றிற்று.

